

ВОЛИНЬСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 7–8 (152–153) липень–серпень 2017 р.

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл уперше очолив Божественну Літургію на рештках храму Йоана Богослова, що в замку Любарта обласного центру (унизу ліваруч, під накриттям, світлина з сайту Static.panoramio.com). Читайте про цю подію на с. 7.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

З вересня – преподобного Аврамія Працелюбного, Печерського

Свято-Успенська Києво-Печерська лавра завдяки святим і богоносним отцям, які просіяли в ній своїми подвигами, відома сьогодні всьому, не тільки православному, світові. Саме тут, з'явилися не один, не два або кілька, а цілий собор – близько ста двадцяти! – чудотворців і праведників.

У цьому сонмі святих можна знайти всі види аскетичного подвижництва: печерництво, юродство Христа ради, мовчальництво, самітництво, носіння вериг, постування, неспання і навіть мучеництво. Про подвиги києво-печерських святих нам розповідає Патерик, книга, в якій відображено лише малу

частину подвигів цих трудівників спасіння. Багатьох із них, про кого не залишилося письмових свідчень, прославив Сам Бог, представивши їх чудотворні моці.

Про Аврамія Працелюбного, як і про більшість угодників печерських, – дуже мало відомостей. Адже кожен чернець відзначався покірністю та скромністю служіння і втрапляв у поле зору переважно тільки Всевишньому. Знаємо, що преподобний Аврамія спасався у Києво-Печерському монастирі в XII–XIII ст. Коли і де він народився, з якої сім'ї, – невідомо. У монастирі Аврамія впроваджував велику працьовитість і тому був названий Працелюбним. Його моці знаходяться в Близьких печерах. В акафісті всім печерським

преподобним про нього сказано: «Радуйся, Аврамію, бо Христа Господа ти всім серцем і всією душею полюбив, радуйся, бо ради Нього труди великі життя печерного на себе ти прийняв».

Проблеми суспільного сьогодення, як не дивно, але логічно повертаються до образу цього святого за конкретною поміччю. Останнім часом до моцей преподобного Аврамія прикладаються ті, що шукають роботу, – безпосередньо у своїй країні або ж збираються їхати на заробітки за кордон. Звертання вірян до Господа перед образом цього святого допомагає багатьом працевлаштуватися.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 2 грн 49 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

Волноваха: закладено капсулу майбутнього храму

Священнослужителі у складі луцької делегації представників влади й громадськості взяли участь у богослужіннях та заходах у Донецькій єпархії з нагоди третьої річниці загибелі під Волновахою українських воїнів.

19 травня луцький міський декан протоієрей Михайло Онищук разом з іншим духовенством був учасником закладання капсули на місці спорудження церкви Святителя Миколая Чудотворця. Богослужіння очолив архієпископ Донецький і Маріупольський Сергій (Горобцов).

Після відправи о. Михайло передав вітання митрополита Луцького і Волинського Михайла та подякував місцевим жителям за їхню увагу й підтримку у зведенні святині.

Перед цим на місці розстрілу бійців 51-ї ОМБр 22 травня 2014 р. відправлено панахиду, до якої долучилися волинські душпастирі.

Божий дім у Волновасі будують у пам'ять про полеглих тут волинян-військовиків, а також тому, що Волноваха і Луцьк є містами-побратимами. Ініціаторами проекту були, зокрема, керуючий нашою єпархією та покійний міський голова Луцька Микола Романюк.

Як ми повідомляли, місце під зведення храму освятив владика Михайл у грудні минулого року. Після цього розпочався збір коштів на будівництво. В Луцьку представлено проект церкви та виготовлено спеціальну капсулу у вигляді ключа із зображенням Луцького замку як символ єдності двох міст.

Луцьк: ушанували загиблих бійців під Волновахою

21 травня в обласному центрі відбулися поминальні богослужіння і заходи з приводу третьої річниці загибелі воїнів 51-ї ОМБр під Волновахою.

Священики взяли участь в урочистому дійстві у муздраттеатрі ім. Т. Шевченка. Голова ГО «Військові капелани Волині» протоієрей Михайло Бучак у виступі передав благословіння митрополита Михайла та висловив упевненість, що Київський Патріархат завжди буде духовною основою українського народу і його армії.

Відбулося покладання квітів до фотостенда полеглих воїнів, що на Театральному майдані, та хода до Київської площі.

Потому на міському кладовищі поблизу с. Гаразджа на Алеї слави відправили панахиду по героях. Її очолив настоятель місцевої парафії Воскресіння Христового священник Ярослав Черенюк.

Владика Михайл побував на Львівщині

Митрополит Луцький і Волинський на запрошення архієпископа Дрогобицького і Самбірського Якова 21 травня відвідав с. Добростани з нагоди 200-річчя храму Успіння Пресвятої Богородиці.

Наш архієрей взяв участь у Божественній Літургії, яку очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Докладніше про подію повідомляє сайт Cerkva.info.

Відзначили чергову річницю Колківської республіки

У Колках Маневицького деканату з нагоди 74-річчя створення в цьому селищі повстанської республіки декан протоієрей Андрій Закидальський 21 травня відслужив заупокійну літію перед пам'ятником воїнам УПА.

У відправі взяли участь перший заступник голови облради Олександр Пирожик, голова РДА Андрій Линдюк, голова райради Анатолій Мельник, голова селищної ради Олександр Палінкевич, син якого загинув у зоні АТО, інші представники влади та громадськості.

Колківську республіку проголосили 1943 р. на визвольній загонами УПА від нацистів території генеральної округи «Волинь-Поділля», в районі, який охоплював населені пункти теперішніх Маневицького, Рожищанського, Ківерецького районів.

У селі під Луцьком освячено пам'ятник бійцю

В Оздові Луцького районного деканату настоятель місцевої парафії Вознесіння Господнього протоієрей Сергій Січкач 21 травня

— З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ —

Десята неділя після П'ятдесятниці

«Коли вони прийшли до народу, то підійшов до Нього чоловік і, ставши перед Ним на коліна, сказав: Господи! Помилуй сина мого; бо він на новий місяць біснується і тяжко страждає, бо часто кидається в огонь і часто у воду. Я приводив його до учеників Твоїх, та вони не змогли зцілити його. Ісус же, відповідаючи, сказав: о роде невірний і розбещений! Доки буду з вами, доки терпітиму вас? Приведіть його до Мене сюди. І заборонив

Йому Ісус, і біс вийшов з нього; і отрок зцілювався у ту ж мить. Тоді ученики, приступивши до Ісуса на самоті, сказали: чому ми не змогли вигнати його? Ісус же сказав їм: через невір'я ваше. Бо істинно кажу вам: якщо ви матимете віру як зерно гірчичне і скажете горі цій: переїди звідси туди, і вона переїде; і не буде нічого неможливого для вас. Цей же рід виганяється тільки молитвою і постом» (Мф. 17:21).

Цими словами Христос поклав віру в основу нашого життя: щоб людина не просто вірила, а вірою вирішувала всі проблеми свого життя. Як могутню зброю Господь подає віру, тому що віра, навіть у «малих вимірах», може «переміщати гори». Що ж казати про віру, яка б заповнювала серце людини бодай наполовину! Людина дедалі частіше хоче покладатися на свої фізичні або розумові можливості; віру в найкращому випадку відносить до чогось абстрактного, внутрішнього переживання.

Молитва є розмова зі Всевишнім, вона робить мудрішою, в молитві благоговіємо перед Ним. А «початок мудрості – страх Господній», – говорить Святе Писання (Притчі 1:7).

Піст зміцнює духовні, внутрішні сили людини. Тому, підкріплюючи свою віру молитвою і постом,

ми отримуємо від Бога велику владу. У наш час багато хто порушує піст просто без жодних причин, свавільно. Сутність гріха в порушенні постів полягає не в тому, що людина може «опоганюватися» скоромною їжею, а в тому, що цим виявляється непокоря Церкві, непокоря, яка спричиняє взагалі розгнуданість, гріховне свавілля. Як у житті повсякденному, так і поготів у релігійних справах певний порядок і дотримання правил – обов'язкові й необхідні для людини.

Христос відкриває перед нами шлях до Нього. Він допомагає нам відчути, як забезпечити Божу присутність у своєму житті. І саме тоді ми можемо подолати спокуси зневіри, зможемо здобути силу протистояти навальним підступам темних сил, які переслідують нас у цьому житті.

Віра, яка озброює нас силою, молитва, поєднана з усіма іншими духовними вправами, що їх пропонує нам Церква, – ось шлях, котрий відкриває нам супровідну дорогу Христа через наше земне життя, відкриває нам Його потужну присутність. Нам треба тільки вміти скористатися з цієї присутності, не забувати про Нього, не залишатися наодинці зі злом. І саме тоді будь-який несправедливий закон не здаватиметься нам страшним, коли будемо озброєні проти суспільних провокацій силою правди, яка дається нам Христом.

Ми можемо ставати до двобою з темними силами, якщо самі не послаблюємо себе наслідкуванням їх, якщо завжди перебуваємо у всеозброєнні правдою. Саме тоді і ми можемо розраховувати на те, що наше слово здатне буде зрушувати гори.

Віталій КЛИМЧУК

— ТОЧКА ЗОРУ —

**ДУШПАСТИР –
ПРО «СЕПАРАТИСТІВ У РЯСАХ»**

Настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона в Люблинці Ковельського районного деканату протоієрей Матвій Олійник висловив обурення з приводу привітання керуючого Одеською єпархією УПЦ (МП) митрополита Агафангела (Саввіна) очільника Російської Федерації. Про це священник написав 26 травня у «Фейсбуці».

Архієрей із України не лише вітає В. Путіна, а й возхваляє встановлення авторитарного режиму в Росії та ідеологію «руського мира». І хоча лист написано ще 2012 р., світобачення вищого духовенства Московського Патріархату, що діє в нашій країні, не змінилося. Зокрема, Управлінню згаданої єпархії не видається соромним, незручним те, що зазначений документ досі у відкритому доступі на сайті Одеської єпархії УПЦ (МП): http://eparhiya.od.ua/sobyitiya/sobyitiya/1370-pozdravitelnyiy-adres-mitropolita-agafangela-prezidentu-rossii-v_v_putinu-v-svyazi-s-60-letiem.

У коментарі для інформаційної служби Волинської єпархії о. Матвій нагадав слова видатного українського історика Михайла Грушевського: «Біда України в тому, що нею керують ті, кому вона не потрібна». Так само і в Церкві, зазначив священнослужитель. Вони називають себе українською Церквою, але ж насправді не є українцями. «Духовні агенти Кремля» та «сепаратисти у рясах», – саме так називає

любинецький настоятель духовенство, яке «поклоняється Путіну».

Але найстрашнішим є те, що вірні Московського Патріархату – це не лише бабусі, яких хрестили в цих храмах і вони все життя туди ходили, а й молоді. Це люди, які блукають і не бачать реалій, переконаний отець Матвій.

Ольга ВЕРЕМЧУК

Світлина з архіву протоієрея Матвія Олійника

відправив чин освячення надмогильного пам'ятника воїну АТО Олегові Горкавчуку.

Отець Сергій наголосив на тому, що завдяки подвигу і героїзму Олега ми сьогодні на нашій рідній Волині маємо мирне небо.

Олег Горкавчук проходив військову службу в 128-й окремій гірсько-піхотній бригаді. 22 березня 2016 р. загинув від кулі снайпера в районі с. Писки (Донецька область).

У Жидичині відзначили день села та храмове свято

З нагоди 790-річчя від першої писемної згадки про це село Ківерецького деканату 21–22 травня відбулося святкування, у якому взяв участь декан монастирів єпархії і намісник місцевого монастиря Святителя Миколая Чудотворця архімандрит Константин (Марченко).

Під час торжества відкрито пам'ятник Данилові Галицькому, оскільки саме із ним пов'язано цей запис в Іпатівському літописі: у 1227 р. князь Данило побував на прощі в знаменитому монастирі.

Окрім того, у день Перенесення мощей святителя і чудотворця Миколая з нагоди престольного празника жидичинської обители та однойменної парафії відбулись урочисті Богослужіння в домовому храмі монастиря та на скиту Святого Духа.

ВПБА отримала ліцензію на освітню діяльність

Волинська православна богословська академія, виконавши вимоги Міністерства освіти і науки України, одержала ліцензію на діяльність у сфері вищої освіти. Йдеться про випуск бакалаврів за спеціальністю «Богослів'я». Про це 22 травня повідомив сайт Vpba.org.

Згідно з наказом МОН України від 18.04.2017р. № 79-л духовній школі надано документ, який засвідчує успішне проходження процедури ліцензування освітньої діяльності та акредитації освітніх програм за спеціальністю «Богослів'я» і в галузі знань «Богослів'я» відповідно до чинного законодавства України.

У Луцьку вшанували святого Миколая і Тараса Шевченка

Богослужіння відбулися 22 травня, у день перенесення мощей святителя Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця, та 156-ї річниці перепоховання Великого Кобзаря в Україні.

Від кафедрального собору Святої Трійці до пам'ятника святому покровителю Луцька, що біля міської ради, традиційно відбулася хресна хода. Очолив процесію та молебень декан собору протоієрей Микола Нецькар. У молитві взяли участь духовенство, студенти Волинської православної богословської академії, миряни.

Перед пам'ятником Тарасові Шевченку заупокійну літію відправив благочинний обласного центру протоієрей Михайло Онищук.

Митрополит Михайл відвідав у Горохові Вознесенську громаду

25 травня керуючий єпархією здійснив щорічну візитацію парафії Вознесіння Господнього з нагоди престольного празника й очолив Божественну Літургію. Цього дня горохівчани відзначали також 777-ліття першої писемної згадки про місто.

У проповіді владика наголосив, що наша віра повинна бути твердою і безсумнівною, тому що сумнів є головною перепорою на шляху до Царства Небесного.

Потому архієрей вручив єпархіальні нагороди найбільш активним парафіянам: Василю Кунчику, Андрієві Жаловазі, Володимирі Перунові, Миронові Гриньоху та ін., освятив новозбудовану водосвятну каплицю.

З високопреосвященним служили декан, настоятель громади протоієрей Андрій Сидор, інші місцеві священники.

Радість парафіяльного торжества розділили голова райдержадміністрації Любов Матвеева, міський голова Віктор Годик.

Керуючий єпархією виступив перед вченою радою СНУ

Митрополит Михайл 25 травня взяв участь у засіданні вченої ради Східноєвропейського

Продовження на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

національного університету імені Лесі Українки.

За повідомленням сайту *Eenu.edu.ua*, владика звернувся до зібрання як співповідач щодо присвоєння звання почесного професора університету Генріхові Беннеру з Німеччини. Зокрема, наголошено, що цей громадський діяч очолює благодійну організацію «Україна. Допомога. Брайтшайд», яка вже багато років надає українцям гуманітарну поміч.

А ще Г. Беннер із односторонніми має намір інвестувати в будівництво доріг та переробку сміття на Волині. Тож його висопреосвященство порекомендував ученій раді підтримати цю кандидатуру.

Архієрей привітав прикордонників із професійним святом

26 травня митрополит Луцький і Волинський Михайл та канцлер єпархії протоієрей Микола Цап побували на урочистостях з нагоди Дня прикордонника, які відбулися в Палаці культури обласного центру.

Відзначивши давню співпрацю духовенства із Державною прикордонною службою України, високопреосвященний привітав особовий склад цієї військової структури зі святом, поблагословивши та побажавши сили духу й перемоги у боротьбі з російським агресором.

Також владика вручив кільком прикордонникам церковні нагороди.

Священики єпархії благословили випускників

Із нагоди свята останнього дзвоника (випуску в загальноосвітніх навчальних закладах) духовенство правило молебні для випускників, їхніх батьків та вчителів.

Зокрема, такі богослужіння в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці 26 травня влаштувала капеланська служба єпархії.

Під час одного з молебнів віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований побажав не зупинятися на шляху зростання, здобуття нових знань, а йти далі, сміливо долаючи труднощі в дорослому житті.

Душпастир закликав на юнаків і дівчат Боже благословення, щоб вони несли у світ добре ім'я, прославляючи і свої сім'ї, і наставників.

Останній дзвоник: освячення пам'ятних знаків загиблим бійцям

Душпастирі Луцького районного деканату в день останнього дзвоника не лише благословили випускників шкіл, а й освятили меморіальні дошки спочилим героям на фасадах навчальних закладів.

Зокрема, у селі Гірка Полонка луцький районний благочинний, настоятель місцевої парафії Архистратига Михаїла протоієрей Володимир Присяжнюк 26 травня очолив чин освячення пам'ятної дошки солдату Збройних сил України Ігореві Климоку, встановленої на стіні школи, випускником якої був загиблий. У своєму слові о. Володимир наголосив, що чужих дітей немає, і це горе є спільним для всього села. Тому ми не повинні ділитися, а навпаки, об'єднуватися, аби разом здолати усі труднощі.

На заході були присутні голова РДА Ігор Ярмольський, сільський голова Ніна Симонівич, директор школи Василь Мацялка, батьки загиблого, вчителі та учні.

Цього ж дня настоятель однойменної парафії у с. Підгайці протоієрей Іван Гурев освятив пам'ятну дошку загиблим бійцям роти патрульної служби поліції особливого призначення «Світязь» Мирославу Столярчукові та Володимирі Іщуківі. У своєму слові душпастир закликав, аби підрастаюче покоління пам'ятало про подвиг односельчан, які захищали рідну землю. У молитві взяв участь сільський голова Юрій Семенюк.

Ігор Климок загинув 10 січня 2017 р. під час обстрілу с. Новозванівка Луганської області, а бійці роти «Світязь» – у серпні 2014-го при виході з Іловайського котла.

Владика про цифри і дати світського й церковного життя

28 травня, у сьому неділю після Пасхи, митрополит Луцький і Волинський Михайл

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ
ВІДРОДЖЕННЯ

У Луцьку відбулися заходи до 25-ї річниці Київського Патріархату

26 червня з нагоди ювілею третього відродження Помісної Православної Церкви в Україні відбулись єпархіяльні збори.

Митрополит Луцький і Волинський Михайл очолив молебень у кафедральному соборі Святої Трійці. З ним служили: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, благочинний монастирів та прес-секретар єпархії архимандрит Константин (Марченко), інші благочинні, намісники монастирів, духовенство.

Потому на могилі колишнього очільника єпархії митрополита Якова (Панчука) відслужили панахиду.

Митрополит Михайл розповів про діяльність УПЦ КП в інтерв'ю, яке опублікувала інформаційна платформа «Схоло́» 26 червня ([Facebook.com/infoplatformShola](https://www.facebook.com/infoplatformShola)).

З нагоди відзначення 25-ї річниці Київського Патріархату архієпископ поділився думками про те, що було зроблено за цей час і які плани на майбутнє. Зокрема, владика зазначив, що ці роки стали першим етапом у становленні Церкви. Це було формування, певною мірою наповнення Церкви матеріальним змістом.

На сьогодні відбувається більше наповнення духовним змістом, формується ідеологія чер-

Звернення Волинської єпархії УПЦ КП до Волинської єпархії УПЦ (МП)

З великим болем, з тяжкою душевною скорботою ми дивимось на найстрашніше, що відбувається в нашій державі. І мова навіть не про війну на Сході, де гинуть найкращі сини українського народу, боронячи свою рідну землю від російського загарбника, своїм життям виборюючи незалежність України, що саме по собі вже страшне, хоча і героїчне водночас. Мова про ще страшніше, про справді найстрашніше, особливо для України, – наше розділення, розділення українського народу, розділення українського Православ'я. Це трагедія для всіх, для всієї країни, для всього воюючого народу. Таке розділення вже принесло незчисленні біди і загрожує принести ще більші. Переконані, якщо б на сході України всі клірики УПЦ (МП), яких там абсолютна більшість, підтримали не сепаратистські та проросійські заяви, а Україну та проукраїнські сили, то не було б ні війни, ні таких жахливих людських втрат. Сподіваємось і віримо, що це розуміє більша частина кліру самого Московського Патріархату. Гібридна війна Росії проти України крім «зелених чоловічків», танків та артилерії, терористичних

нецтва, служіння суспільству тощо. Відбувається перехід «від будівництва храмів до будівництва храмів душ людських», – пояснює митрополит Михайл.

Наукове засідання відбулось у камінному залі Волинської православної богословської академії (ВПБА). Розпочалося воно зі слова о. Миколи, який розповів про утворення Української Православної Церкви Київського Патріархату як правонаступниці Київської митрополії Константинопольського Патріархату. Виступили староста кафедрального собору протоієрей Володимир Подолець, декан богословського факультету ВПБА протоієрей Василь Лозовицький, киверецький благочинний протоієрей Іван Семенюк, насельник жидичинського чоловічого Свято-Миколаївського монастиря ієромонах Димитрій (Франків). Доповідачі розповіли, зокрема, про діяльність чернецтва, створення академії та її функціонування, життя нашої єпархії за роки незалежності.

Архієрей зазначив, що сьогодні ми відзначаємо «чверть століття від дня народження Київського Патріархату», і саме такі дати «піднімають на поверхню пласт питань, які показують, що ми робимо правильно». Також високопреосвященний зауважив, що важливим є об'єднання усіх православних українців у єдину Помісну Церкву та утвердження єдиного духовного центру в Києві, порушив питання історизму нашої єпархії та краю, обговорив організаційні питання з очільниками благочинь.

Єпархіяльні збори прийняли звернення Волинської єпархії УПЦ КП до Волинської єпархії УПЦ (МП).

вбивств і кібератак, пропагандистських телеканалів та газет у своєму арсеналі має ще одну надпотужну зброю: проросійську Православну Церкву в Україні. Відмови в похованні загиблих українських героїв, величезна кількість категоричних відмов у сповіді чи у прощенні гріхів під час сповіді воїнів-героїв, які воювали в АТО, виверти і різноманітні ухили, аби не назвати війну з Росією – війною з Росією, оперування очільниками Московського Патріархату поняттям «громадянська війна» в оцінці подій на Сході, маніпуляція об'єктивною реальністю на угоду Москві й московським кураторам, численні факти сепаратистської і проросійської діяльності кліриків і вірян МП.

Але найголовніше – в загальній ідеологічній проросійській спрямованості та відповідній завуальованій, а подекуди і відкритій діяльності всієї УПЦ (МП). Як можна пояснити, а тим більше виправдати те, що центр і осереддя УПЦ (МП) знаходиться в Москві і є складовою частиною, за статуту самої РПЦ, загальної структури Російської Православної Церкви? РПЦ, яка жодного разу (!) не засудила агресію Росії проти України, не звинуватила Путіна в розв'язанні війни, не підтримала Україну в визвольних змаганнях. РПЦ, яка знову, як колись, за російських імператорів, а пізніше і радянських генсеків, служить інтересам державних структур більше, ніж правді Божій (а отже, і Самому Богові), бо Бог не в силі, а в правді. Очевидно, що таке розділення Православ'я в межах України

на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці вилосив проповідь про плин часу в бутті християнина.

Раніше, розпочав архієрей, на запитання: «Коли в тебе день народження?» найчастіше відповідали, називаючи християнські свята. Наприклад, «на Першу Пречисту», «на Спас», «на Покрову» тощо. Це свідчить про те, що люди жили Церквою, запевняє керуючий єпархією.

Плин же світського життя для віруючої людини не має відігравати надто великого значення: «Світські закони будуть діяти, але вони не повинні ставати головними в твоєму житті», – зазначив владика. Насамперед у сучасному світі маємо пам'ятати про нашу духовність, і в будень, і в свято. У святкові ж дні Господь посилає ще більше благодаті, але чи готова наша душа прийняти її? – запитує архієпископ.

У Люблинці відкрили «Гаялину дитячих мрій»

Протоієрей Матвій Олійник, настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона, що в цьому селищі Ковельського районного деканату, 28 травня освятив новий ігровий майданчик у лісі поблизу селища.

Облаштували гаялину для дітей активісти місцевої громади протягом трьох місяців. Зокрема, ініціатори проекту – о. Матвій та меценат Іван Буряк.

Природа дарує нам їжу, дає воду, але наш обов'язок – оберігати її, а не засмічувати, зазначив панотець у душпастирському слові. А вже природа – творіння Всевишнього.

Після відкриття відбулися турніри та концерт юних талантів. У заході взяла участь селищний голова Наталія Сіховська.

Священик був учасником у круглому столі Лесино вишу

Настоятель парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці, що в Луцьку, священник Микола Савчук долучився до обговорення теми «Від конфлікту до розбудови миру: виклики і досвід регіону». Захід відбувся 31 травня у Східноєвропейському національному університеті імені Лесі Українки. Про це повідомив сайт вузу *Eenu.edu.ua*.

Обговорювалися ключові проблеми нашого регіону, які є причинами різного роду конфліктів, що стоять на перешкоді розбудови миру, та як їх вирішувати. Душпастир, який неодноразово бував на Донбасі як капелан, поділився спостереженням, як руйнуються бар'єри між людьми з різних регіонів. Негативні стереотипи, непорозуміння стираються завдяки спілкуванню, допомозі в потребах, спільній молитві тощо.

До розмови долучилися представники інших конфесій, громадських організацій, політологи, викладачі ВНЗ, активісти, студентство.

Організаторами заходу були: робоча група «Justice, Piece and Democracy» (англ. «Справедливість, мир і демократія»), комісія УГКЦ «Справедливість і мир», кафедра міжнародної комунікації та політичного аналізу факультету міжнародних відносин ЧНУ ім. Лесі Українки.

День захисту дітей: клірик – на фестивалі дошкільнят

З нагоди цього міжнародного свята священник Артем Кованський із луцької парафії Ікони Холмської Богоматері з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла 1 червня побував на 24-му Фестивалі вихованців дошкільних навчальних закладів «Ми діти твої, Україно!». Захід відбувся у Палаці учнівської молоді, що в обласному центрі.

У слові о. Артем підкреслив, що виховання дитини займає важливе місце в нашому житті. А вже «добра дитина – це запорука щасливої сім'ї». Тому душпастир побажав батькам, аби їх слушні поради ставали для синів і дочок авторитетною настановою.

Панотець відвідав дітей із обмеженими можливостями

З нагоди Міжнародного дня захисту дітей настоятель парафії Благовіщення Пресвятої

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

Богородиці в Луцьку священник Микола Савчук 1 червня побував у Волинському центрі соціальної реабілітації дітей-інвалідів.

Душпастир прочитав молитву святих Луді Кримському, до якого вірні вдаються із проханням про зцілення. Звернувся о. Микола саме до цього угодника Божого, бо він був не лише архієпископом Сімферопольським і Кримським, але й лікарем. До речі, в нижньому храмі Благовіщенської парафії, названому на честь Луки Кримського, перебуває його ікона з часткою мощей.

Передаючи вихованцям центру вітання митрополита Михаїла, священник закликав на них Боже благословіння і роздав діткам солодощі.

Привітали випускників
Дніпровської семінарії

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл та ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин 2 червня взяли участь в урочистостях з нагоди першого випуску учнів Дніпровської духовної семінарії. Про це повідомив сайт Vpba.org.

Зокрема, керуючий нашою єпархією та очільник ВПБА разом з іншими архієреями служили Відправу з нагоди цього свята і взяли участь у врученні дипломів.

Архієрей: не Бог полишає людину,
а людина – Бога

Божественну Літургію у день П'ятдесятниці з приводу престольного празника в кафедральному соборі Святої Трійці, що в обласному центрі, 4 червня очолив митрополит Михаїл. У проповіді владика вів мову про те, чи можна відчувати Господа в собі.

Високопреосвященний запевняє: кожен із нас може відчувати Бога чистим серцем через благодать Святого Духа. Якщо не відчуєш – значить ще не готовий, серце твоє не звільнилося від гріха. Всевишній завжди перебуває із нами. «Не Бог полишає людину, а людина полишає Бога», – підкреслив керуючий єпархією.

Митрополит Михаїл побажав, аби всі парафії головного храму Волинського краю сповна прийняли благодать Святого Духа, яка особливо рясно сходить у день храмового празника.

Після Відправи архієпископ на площі перед собором освятив квіти та зілля, які принесли численні учасники торжества.

Голова синодального управління
розповів студентам
про капеланство

Митрополит Черкаський і Чигиринський Йоан (Яременко), який є головою Синодального управління у справах військового духовенства, 5 червня прочитав лекцію студентам Волинської православної богословської академії на тему «Капеланство: сучасні реалії». Про це повідомив сайт Vpba.org.

Зокрема, архієрей розповів про структуру і напрямки роботи Синодального управління та діяльність військових священників у зоні бойових дій.

Владика Йоан перебував у Луцьку на запрошення митрополита Луцького і Волинського Михаїла з нагоди храмового свята кафедрального собору Святої Трійці, яке очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Чергова ротація капеланів
для служіння в зоні АТО

Укотре на Донбас вирушили військові священники: протоієрей Сергій Коць (с. Рованці), священник Валерій Владика (с. Сьомки) з Луцького районного деканату, а також священник Володимир Стеблина з обласного центру.

5 червня, у день Святого Духа, в домовому храмі Всіх волинських святих Волинської православної богословської академії з цієї нагоди відслужено молебень. Богослужіння очолив луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк. Він побажав душпастирям «з гідністю пройти цей нелегкий шлях, несучи нашим оборонцям слово Боже і душевний мир».

Звернення

Волинської єпархії УПЦ КП до Волинської єпархії УПЦ (МП)

Продовження. Початок на с. 3

смертельне і катастрофічне як для самої України, так і для Українського Православ'я.

Навіть ні секунди не сумніваємося, що в надрах УПЦ (МП), як і в надрах самої РПЦ, є здорові, розумні, адекватні та патріотичні сили, які все це прекрасно розуміють. Бо це неможливо не бачити і не розуміти, особливо тим, хто здатен, а головне – хоче це побачити і зрозуміти. Саме таким думаємо, хоча і несподіваним, нагадуємо, що той, хто мовчить на неправду, стає її співучасником. Тому не мовчимо, не терпімо таке викривлення правди, а голосно скажімо своє слово – слово правди, яке не розділити, а об'єднати, не викривити, а зцілити.

Разом з тим, знаємо також, що багато й таких, хто свідомо чи несвідомо працює на ворога, потурає його неправді, прикриваючись Православ'ям, знищуючи цим саме Православ'я, борючись за форму і букву, але втрачаючи при цьому правду і дух, уподібнюючись фарисеям, які за формальністю закону не зуміли ні розпізнати Христа, ні прийняти Його. Що це, як не позиція, за євангельським визначенням, «вовків в овечій шкурі» (Мф. 7:15) і «сліпих водирів сліпих» (Мф. 15:12-14)? За таку нерозумність Батьківщина вже заплатила страшну і криваву ціну. Не працювали б такі підходи, в той чи інший спосіб, на Росію та її криваву ідеологію «русского міра» – не ховали б ми тепер тисячі молодих хлопців і дівчат, героїв

прецедентів проголошення автокефалії Помісними Церквами у минулому та внутрішньої закономірності такого набуття автокефалії; базуючись на церковній історії України як самостійної одиниці в сім'ї Православних Церков світу, зокрема на Томосі Константинопольського Патріархату від 1924 р. про неканонічність передачі Київської митрополії Москві в 1686 р., підписаному Патріархом Константинопольським Григорієм VII; послуговуючись багатомірною підтримкою державними структурами прагнення Української Церкви до самостійності й незалежності, яке викристалізувалось у тезі О. Лотоцького часів першого відродження Української Православної Церкви 1918 р., що «в самостійній Державі має бути самостійна Церква» і було підтримане рішенням Верховної Ради України за № 4793 від 16 червня 2016 р. часів третього відродження Української Церкви 1990–1992 рр. («Про дарування автокефалії від Константинопольського Патріархату...»); зважаючи на логіку життя й утворення автокефальних Церков, де незалежні країни з переважним православним населенням, чи навіть не переважним, але хоча б наявним, мають автокефальні Церкви, а Україна в цьому нічим не гірша за Сербію, Румунію, Болгарію, Грузію чи Польщу, які мають такі православні автокефальні Церкви; враховуючи важку політичну, економічну і військову ситуацію в нашій державі; та, насамкінець, опираючись просто на здоровий глузд, який

війни, по всій Україні, не плакали б по українських селах і містах українські матері і дружини, не залишались би сиротами українські діти. Не посміла б російська орда підступно нападати на нас, захопити наші землі, вбивати наших людей, якби всі українці, а особливо ми, православні, були єдині. Єдині в своїй вірі, єдині в своїй державі, єдині в своїй жертовності, єдині в своїй мужності. Повернімо народові те, що відняла в нього московська неправда, – його могутній і нескорений дух. «Укріпіть руки, що ослабли, і коліна, які дрижать. Скажіть боязливим душою: будьте тверді, не бійтеся, ось Бог наш, Він прийде і спасе вас» (Іс. 35:3–4). Твердо станьмо в ряди, в об'єднанні ряди Українського Православ'я. Станьмо в ряди великих і мужніх захисників своєї Батьківщини. Не зганьбімо пам'ять великих наших пращурів, які боролися за свободу своєї Батьківщини, за віру, за честь і гідність, за народ, за Українське Православ'я. Адже перемагали, коли були єдині, і зазнавали поразки, коли роз'єднувались.

Тому:

вірячи словам святого Євангелія, що «царство, яке розділиться саме в собі, – не встоїть» (Мф. 12:25); керуючись канонами Православної Церкви (а особливо їх духом): 34-м Апостольським правилом («Єпископам всякого народу належить знати першого серед них, і визнавати його, як главу...»), 17-м правилом IV Вселенського Собору, 38-м правилом VI Вселенського Собору («устрій церковних справ повинен відповідати політичним і громадським формам»); відштовхуючись від численних історичних

настійно підказує, що український народ нічим не гірший за інші православні народи і цілком достатній, аби стати в один ряд з іншими автокефальними Церквами, здобувши таку омріяну і вистраждану Єдину Помісну Православну Церкву в Україні,

закликаємо

наших братів з Волинської єпархії УПЦ (Московського Патріархату) відкинути всі непорозуміння, скинути московське ярмо зі своїх плечей та російську облудну пропаганду зі своїх вух, мужньо прийняти відповідальне та історичне рішення щодо остаточного відходу від РПЦ задля якнайшвидшого об'єднання Українського Православ'я в єдину Помісну Православну Церкву.

Саме в час, коли наші воїни, волонтери, можливість, весь наш народ здобуває незалежність своєї держави, виборюючи її кров'ю, – станьмо, браття, і ми разом, пліч-о-пліч, у боротьбі за незалежність і єдність нашого Православ'я. Визвольна війна – не тільки для української держави, але і для Української Церкви, тому не маємо права програти. Заради минулих поколінь, заради теперішніх жертв, заради майбутніх нащадків.

З вірою в об'єднання, з надією на мудрість, з любов'ю до Православ'я закликаємо на всіх Боже благословення. Нехай благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога і Отця, і причастя Святого Духа буде з усіма нами. Амінь.

Світлина інформаційної служби єпархії

Рожищанська парафія
залучає дітей до волонтерства

5 червня в недільній школі при храмі Різдва Пресвятої Богородиці, що в Рожищі, відбулася презентація проекту, спрямованого на розвиток добровольчого руху в цьому закладі. Про це повідомив сайт Rozhyshche.rayon.in.ua.

У день Святого Духа організовано зустріч із волонтерами, зокрема, Наталією Чуль, яка очолює цей проект. Тож діти ознайомилися із програмою ідеї.

Рожищанський декан та настоятель цієї парафії протоієрей Василь Шняк, благословивши початок доброго діла, зазначив: «Спільними зусиллями недільна школа отримає нові можливості для навчання дітей християнських наук, сприятиме організації екскурсійних поїздок храмами України. А коли за справу беруться люди, в серцях яких живе любов, – усе неодмінно вдається».

Під час заходу учасники знайомилися, малювали, запланували зустріч із вихованцями Рожищанського навчально-реабілітаційного центру для дітей із порушеннями опорно-рухового апарату тощо. Також поділилися своїм досвідом благодійницької діяльності, під час якої вдалося зібрати чимало коштів для бійців АТО.

Митрополит – журналістам:
використовуйте Божий дар
на благо!

6 червня, в День журналіста, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив у кафедральному соборі Святої Трійці молитву на прохання обласної організації Спілки журналістів України: зауважили літню по тих новинарях, які відійшли у вічність, та молебень за здоров'я живих представників «швидкого пера».

У проповіді владика, зокрема, зазначив: тепер праця газетаря вимагає не тільки правдивості, а й відваги. Адже час від часу журналісти піддаються залякуванню, нападкам і навіть гинуть від тих, кому небезпечна правда. Але дар слова – Господній дар, і хто його одержав від Усевишнього, ним повинен і служити – Богові й ближньому.

Із керуючим єпархією молилися священники-журналісти, численні трудівники цієї сфери – і члени Спілки, і неспілчанські, а також заступник голови ОДА Світлана Мишковець.

Прес-служба єпархії –
серед найкращих

Згідно з рейтингом ефективності роботи волинських прес-служб у 2017 р., який опублікувало видання Konkurent.in.ua 6 червня, наша прес-служба розділила друге місце із ГО «Генерація успішної дії» у категорії «Громадські, релігійні та спортивні організації».

Перше місце виборів театр-студія «Гармидер». Єпархіальна прес-служба УПЦ (МП) – на восьмому місці.

Голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко висловлює вдячність прес-секретареві архімандриту Константинові (Марченку) і всім співробітникам за добру працю, а журналістам, які визначили рейтинг, – за таку оцінку діяльності.

«Високий рейтинг – це, звісно, приємно. Проте важливіше, аби ті, хто співпрацює з прес-службою єпархії, висловлювали конструктивну критику. Вона допомагатиме удосконалюватися», – підкреслив о. Віталій.

Представник єпархії взяв участь
у конференції вчителів

Священник Андрій Ротченков, настоятель луцької парафії Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії, був учасником обласної науково-практичної конференції викладачів предметів духовно-морального спрямування. Її за підтримки облдержадміністрації провів Волинський інститут післядипломної педагогічної освіти 9 червня.

У заході взяли участь члени робочої групи Волинської ради Церков і працівники освіти, науковці, педагоги-практики, громадськість.

Конференція підбила підсумки запровадження та викладання цих предметів станом на червень 2017 року, окреслила проблемні питання, виробила пропозиції щодо духовно-морального виховання дітей та молоді.

Продовження на с. 5

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2-4

Відбулося висунення і затвердження делегатів від області на Перший Всеукраїнський з'їзд педагогів із предметів духовно-морального спрямування. Серед них – дружина отця Андрія Наталія Ротченкова, вчитель луцької ЗОШ № 17, переможець обласного етапу і лауреат всеукраїнського конкурсу «Учитель року – 2017 з предметів духовно-морального спрямування».

На Ковельщині дві парафії організували дитячий табір

Біля Люблинця, на новоствореній «Гаяливіні дитячих мрій», 10 червня відбувся одноденний православний табір. Для його проведення об'єднали зусилля громад Великомученика і цілителя Пантелеймона, що в цьому селищі, та Різдва Йоана Хрестителя в Ковелі.

Розпочався захід зі спільної молитви, яку служили настоятелі парафій протоієрей Матвій Олійник та священник Станіслав Беспалов. Під час духовної бесіди з дітьми о. Станіслав відповідав на запитання, доступно розповів про головні ідеї Християнства, наголосивши: «Якщо ми знайдемо трішки часу для Бога, Він завжди знайде багато часу для нас».

Також дівчора змагалася в інтелектуальних та спортивних іграх, вчилася розпалювати вогонь і готувати юшку тощо.

Новий луцький монастир відкрив сторінку у «Фейсбуці»

Братська чоловіча обитель Воздвиження хреста Господнього 10 червня відкрила представництво в соціальній мережі за адресою: [Facebook.com/Lutskiy-Bratskiy-Khrest-1867207880183867](https://www.facebook.com/Lutskiy-Bratskiy-Khrest-1867207880183867).

Раніше інформаційна служба єпархії повідомляла про заснування цього монастиря за адресою: вул. Йоана Кондзелевича, 5 (біля Воздвиженської церкви). Фактично це відновлення тієї обители, яка діяла ще в XVII ст. Згідно з указом керуючого єпархії намісником став ієромонах Никодим (Смілій).

Владика Михайл: перебуваючи зі святими, стаєш святим

11 червня, в день Усіх святих митрополит Луцький і Волинський на завершення Божественної Літургії виголосив проповідь у кафедральному соборі Святої Трійці про відчуття, які ми отримуємо, перебуваючи у храмі.

Зокрема, владика зазначив, що ми повинні усвідомлювати важливість нашого приходу в місце молитви і розуміти, що йдемо «не до церкви, а до Бога». Окрім того, архієрей провів аналогію: коли ми ідемо до Божого дому на якесь свято, то відвідуємо наших друзів. Саме так він назвав усіх святих. Ми приходимо на день народження, день пам'яті, аби вшанувати тих, із кого беремо приклад і називаємо їх святими», – підкреслив архієрей.

Усе це пов'язано із думками, з якими приходимо до храму. Ми повинні думати не про звичайні, буденні речі, а про питання, які підносять наші душі, переконує митрополит.

Відкрили меморіальну дошку Степанові Сачуку

Протоієрей Віталій Собко, голова інформаційно-видавничого центру єпархії, відправив чин освячення пам'ятного знака на честь відомого волинського журналіста та громадського діяча, багаторічного головного редактора газети «Волинь нова», який відійшов у вічність п'ять років тому.

«По плодах їхніх пізнаєте їх... Не може дерево добре плоди погані родити» (Мф. 7:16, 18). Нагадавши учасникам заходу ці слова з Нагірної проповіді Спасителя, о. Віталій закликав сучасних журналістів та й краян загалом брати приклад із життя й жертвовної праці Степана Дорофійовича. Нам належить чесно трудитися, як це робив він, – приносити добрі плоди на славу Божу й користь громади. А меморіальна дошка, освячена благодаттю Святого Духа, хай завжди нагадує про це.

Пам'ятний знак установили в Луцьку, на стіні будинку, де мешкав Степан Сачук (вул. Словацького, 12). Дошку виготовлено з ініціативи редакції «Волині нової», а відкриття й освячення відбулися 13 червня, у день, коли Степанові Дорофійовичу виповнилося б 80 років.

Владика Михайл прокоментував розкопки біля монастиря

Митрополит Луцький і Волинський 14 червня взяв участь у прес-конференції на подвір'ї Замкового Свято-Архангельського чоловічого монастиря, що в обласному центрі (вул. Кафедральна, 16), щодо виявлених тут під час розкопок численних людських останків.

Імовірно, зазначають археологи, це одне з місць захоронення в'язнів, розстріляних НКВД 23–24 червня 1941 р. Високопреосвященний зазначив, що для нас не має значення національність цих убійців. Важливо те, що вони загинули від рук безбожної влади, і в храмах монастиря (зокрема, Новомучеників і сповідників XX ст., освяченому 2012 р.) лунає молитва за них.

Серед загиблих було чимало активних православних. Відомо про священника Івана Концевича, який у 1936–1941 р. служив на парафії Зачаття праведною Анною Пресвятої Богородиці в с. Підбереззя Горохівського деканату. Новомучеників та сповідників XX ст. Священний Синод прославив у липні 2011 р. Науковці Волинської православної богословської академії проводять відповідні дослідження, щоби виявити волинян, які належать до цього сонму. Тим часом керуючий єпархією висловлює впевненість, що серед в'язнів було чимало тих, хто став страждальцями за віру в Христа.

Планується відкрити в цій обители музей-хотел, де експонуватимуться речі, фотографії, надані родичами й близькими розстріляних. Тут, у монастирі, після ексгумації, судово-медичної експертизи та всіх інших належних робіт останки буде перепоховано.

У перші дні після нападу гітлерівської Німеччини на Радянський Союз органи НКВД одержали наказ знищити всіх в'язнів у тюрмах Західної України. Луцька тюрма тоді знаходилась у колишньому монастирі бригадок, тепер – Замковий монастир. Тут утримували учасників українського націоналістичного підпілля, колишніх членів партій, що легально діяли на Західній Україні до вересня 1939 р., членів просвітницьких і господарських організацій – людей різних національностей і релігійних переконань, а також засуджених за побутові злочини.

Одразу після приходу німців деякі могили було розкопано й рідні могли опізнати розстріляних, однак частина останків лежала під спудом аж досі.

Держава допоможе створити музей у Замковому монастирі?

Митрополит Михайл зустрівся з лідером Радикальної партії Олегом Ляшком. 16 червня владика з народним депутатом побували на території Замкового Свято-Архангельського чоловічого монастиря в обласному центрі.

Як зазначає сайт Liaszko.ua, очільник партії пообіцяв: «Вимагатиму від уряду виділення 10 мільйонів гривень з державного бюджету на створення музею артефактів та облаштування крипти... Ні місцевий, ні обласний бюджет не може виділити на це гроші, бо не дозволяє законодавство. Тому добиватимусь, щоб це профінансувала держава».

Біля луцького собору цвіте тисяча троянд

У той час, коли внаслідок діяльності зловмисників мешканці обласного центру потерпали від нестерпного смороду, Театральний майдан повнівся пахощами квітів, посаджених на території кафедрального собору Святої Трійці.

Одразу за храмовою брамою, перед кладовищем, і навколо будинку духовної консисторії ростуть переважно рожі. Цю рослину називають «королевою квітів», і вона радує цвітом упродовж теплої пори року. Ще в давні часи ружа була символом чистоти й піднесеності.

Викладач Волинської православної богословської академії кандидат мистецтвознавства Тетяна Бокій, яка з благословіння владика Михайла опікується церковним розарієм, розповіла інформаційній службі єпархії: цього року кількість висаджених троянд сягла близько тисячі. Тут є десь тридцять сортів, привезених із розсадників України та Польщі.

За словами Тетяни Філаретівни, територію біля храму належить не просто належно впорядковувати. Тут варто творити таку красу, щоб вона заохочувала вірних прославляти Бога за прекрасний створений Ним світ. Можливо, хтось далекий від Творця прийде сюди лише

помилуватися чудовими квітами, а далі відчужу потребу зайти до храму.

Владика Михайл відповів на різноманітні запитання кореспондента

Митрополит Луцький і Волинський дав розлоге інтерв'ю інтернет-виданню «Волинь24», опубліковане 22 червня.

Відповіді стосувалися широкого кола питань, зокрема: про його ставлення до політиків на церковних відправах та до політиків, які приходять за благословенням перед виборами; про псевдоактивістів, які часто-густо заважають добрим справам, та про справедливу критику на адресу владики; про конфлікт із видавництвом «Ініціал», у який мусив втрутитися сам Патріарх Філарет; про статки священників; про створення нової єпархії Київського Патріархату – Володимир-Волинської; про свій шлях до чернецтва; про виїзд волинян на працю й навчання за кордон, передусім до Польщі; врешті – про свій розпорядок дня і захоплення.

Прочитати інтерв'ю високопреосвященного можна на сайті Pravoslavivolyyni.org.ua, у розділі «Статті».

У Луцьку молилися за жертв Другої світової війни

22 червня, в День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні, на Меморіалі вічної слави, перед пам'ятним знаком «Поранений солдат», віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний очолив заупокійну літію.

У слові душпастир провів паралелі між Другою світовою війною і тією, що сьогодні відбувається на Сході. Зокрема, о. Олександр наголосив: слід пам'ятати «кожного полеглого в боротьбі за волю України», адже саме їхні жертви є фундаментом сили нашої держави.

На меморіалі, зокрема, молилися секретар міської ради Ігор Поліщук, перший заступник голови Волинської обласної ради Олександр Пирожик, інші представники влади, громадськості.

Пом'янули розстріляних в'язнів Луцької тюрми

Із приводу чергової річниці знищення органами НКВС в'язнів на початку німецько-радянської війни хресну ходу в обласному центрі очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл. 23 червня процесія розпочалася від кафедрального собору Святої Трійці та прямувала до місця їхньої загибелі, колишньої тюрми, де тепер знаходиться Свято-Архангельський чоловічий монастир.

У слові високопреосвященний наголосив на тих подіях, які радянська влада намагалася приховати. Божий промисел допоміг знайти захоронення, яке підтверджує жорстоку розправу радянських спецслужб над ув'язненими. Тепер «жоден із комуністів не зможе сказати: „Ми цього не робили!“» – переконує керуючий єпархією.

Також владика зазначив, що сьогодні, як і в часи Другої світової війни, російські війська ввійшли на українську територію під лозунгом «захисту наших земель». Тому потрібно не лише пам'ятати ці події, а й говорити правду.

Із владикою за упокій убійців молилися канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, луцький міський декан протоієрей Михайло Онищук, намісник Замкової обители ігумен Святополк (Канюка) із братією, духовенство краю, секретар міськради Ігор Поліщук, інші представники влади та громадськості, миряни.

Досліджують творчість православного автора

У «Науковому віснику Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки» надруковано статтю протоієрея Леонтія Тоцького «Деякі аспекти поетичної майстерності українського християнського письменника В. І. Гребенюка (Брата Віктора)».

Це далеко не перша наукова розвідка про творчість літредактора інформаційно-видавничого центру єпархії, члена Спільноти християнських письменників України. Літературознавці й мовознавці – доктори філологічних наук Марія Моклиця, Наталія Костусяк, Зінаїда Пахолок, кандидати філологічних наук Віра Сулима, Василь Мартинюк та інші – вивчали різні сторони його доробку. Тож Л. Тоцький зробив спробу певного узагальнення.

Дослідник стисло характеризує магnum opus В. Гребенюка – поетичний епос «Діяння небожителів», а також поему «Європа. Луцьк. 1429-й», римовані акафісти, збірку малої прози «Тетрамерон».

Зазначено, що хоча Віктор Іванович пише поетичні речі неокласичним віршем, а прозові – це традиційні новели, проте ставить і вирішує нові завдання, як формального, так і змістового рівнів. «Доречно тут згадати слова відомого німецького філософа, одного з фундаторів неокласичної сучасної філософії (а отже, теж новатора у своїй справі) А. Шопенгауера про те, що геній – сам собі правило й улучає в ту ціль, яку ніхто, крім нього, навіть не помічає», – підкреслює дослідник.

Л. Тоцький зазначає, що В. Гребенюк у свої творі «майстерно вмонтовує пророцтва про щасливу долю України-Руси, що дає підставу „звинувачувати“ його навіть в україноцентризмі. [...] В особі В. І. Гребенюка (Брата Віктора) українська література отримала талановитого високопрофесійного й майстерного поета, новатора у своїй справі», – підсумовує дописувач.

Духовенство єпархії благословило випускників

З нагоди випуску в загальноосвітніх навчальних закладах священнослужителі відправили молебні для випускників, їхніх батьків та вчителів.

Зокрема, такі богослужіння відбулися 24 червня у кафедральному соборі Святої Трійці. На завершення одного із них митрополит Луцький і Волинський Михайл наголосив на тому, аби кожен із випускників зміг знайти своє місце в житті. Адже ми не просто так приходимо у цей світ, а Господь вибирає нас для певної мети. Тому архієрей побажав примножити ті таланти, які нам дав Бог, проживати кожну хвилину життя, усвідомлюючи її неповторність, любити свою Батьківщину та пам'ятати батьків і вчителів. «Залишаючи пороги школи, із вдячністю рухайтесь вперед», – закликав високопреосвященний.

Віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний під час одного із молебнів побажав випускникам завжди чинити по-християнськи, працювати над собою і пам'ятати, що від них залежить не лише їхнє майбутнє, а й майбутнє нашого міста, держави та Церкви.

Наша парафіянка виступила на з'їзді викладачів духовно-моральних дисциплін

Кандидат філософських наук, доцент Антоніна Євтодюк виступила з промовою на Першому всеукраїнському з'їзді педагогів із предметів духовно-морального спрямування. Він пройшов 23–25 червня у Національному університеті «Острозька академія».

Як повідомляє сайт Інституту релігійної свободи Irs.in.ua, у зібранні взяли участь учителі, народні депутати, представники Міністерства освіти і науки, обласних, міських, районних управлінь, керівники й представники навчальних закладів усіх рівнів, післядипломної освіти, Церков, релігійних і громадських організацій, науковці. Захід завершився ухваленням резолюції.

Архієрей: наш центр не в Москві і не в Римі

У день 25-річчя створення Української Православної Церкви Київського Патріархату митрополит Луцький і Волинський Михайл закликав завжди прагнути до об'єднання. Про це керуючий єпархією говорив 25 червня під час проповіді на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці.

Зокрема, владика нагадав, що УПЦ КП утворилася в результаті об'єднання у 1992 р. Української Автокефальної Православної Церкви та Української Православної Церкви. Ця подія сьогодні показує, що ті кроки були правильні. Адже у незалежній державі повинна бути незалежна Церква.

Високопреосвященний також зазначив, що ми всі ці роки продовжуємо рости й розвиватися. І тому настане час, коли наша Церква об'єднає весь український народ. Адже об'єднувати – це завдання Церкви. Тому архієпископ закликав усіх прагнути до цього. Прийде пора і ми всі зрозуміємо, що наш центр не в Москві і не в Римі, й тоді будемо мати єдину

Продовження на с. 10

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

ІОВ (КОНДЗЕЛЕВИЧ) У КОНТЕКСТІ ДУХОВНОГО, ГРОМАДСЬКОГО І ПОЛІТИЧНОГО ЖИТТЯ ВОЛИНИ РУБЕЖУ XVII–XVIII СТ.

Досі залишається загадкою причина появи Іова (Кондзелевича) того пам'ятного 1686 року в Білостоцькому Воздвиженському монастирі, що біля Луцька. Адже він народився 1667 року в містечку Жовква поблизу древнього Львова. Там його родовий корінь. Там з дитинства проявився його талант художника. Він мав щастя навчатися іконописного мистецтва в кращих місцевих майстрів. Адже жовківська школа живопису тоді була дуже помітною в Європі своїм наслідуванням великих живописців епохи Відродження.

На мій погляд, Іов не міг побувати в Західній Європі чи навіть у Києві, щоб у тамтешніх майстрів перейняти манеру їхнього письма, його родина на це не мала статків. Вона не числиться серед жовківської знаті. До того ж, у разі появи такого таланту в Києві чи Римі він неодмінно залишився б там принаймні на довгий час.

Тоді логічне питання – як, чому 19-річний талановитий юнак приїхав у далеке від Жовкви село Білосток? Що привабляло його сюди?

Найперше припущення: тут були його родичі. Можливо, навіть у монастирі. Друга версія: Іова запросив ігумен монастиря Феодосій (Падальський), дуже авторитетна на Волині духовна особа, один з найактивніших опікунів Луцького православного братства. А з Падальським Іов співпрацював аж 32 роки.

А може, тут, у Білостоці, художник прагнув самоутвердитись, оскільки в цих краях на той час не було сильної іконописної майстерні. А ігумен надав у монастирському двоповерховому корпусі, в його правому крилі, хороші умови для роботи. Плюс – чудова природа, козацька слава Білостока, козацькі криниці, шляхи...

Потреба збудити в Білостоці новий струмінь духовного життя проглядається і в тому, що сюди перестав навідуватися луцький православний єпископ Гедеон (Святополк-Четвертинський). Його було обрано на митрополита Київського. І зробив це уже не Вселенський Патріарх, як було з часу хрещення Русі, а Патріарх Московський на порушення правил Вселенських Соборів. Отже, Українську Православну церкву підкупам, неправдою прибирала до рук Москва. А зв'язки православних Волині і всього Правобережжя України (що було під владою Польщі) з Константинопольським Патріархом королівська влада суворо переслідувала, вважаючи їх шпигунськими на користь ворожої Туреччини. Луцька ж, Львівська і ряд інших православних епархій попали під вплив єпископів – таємних уніатів. А все це в свідомості багатьох духовних осіб було рівнозначним зраді православній вірі та прагненню добитись незалежності України.

Тому протистояння унії було тоді чи не найсвятішою справою Білостоцького монастиря. Справою духовної чистоти і вірності Україні.

Звідси логічно випливає думка, що, ймовірно, чи не головну роль у виїзді сюди Іова (Кондзелевича) відіграли його релігійні погляди, оскільки Львівська єпископія на чолі з Йосифом (Шумлянським) схилилась до унії. А Іов

Свято-Михайлівський храм у с. Білосток

(Кондзелевич), як видно з усього його життя, мав інші погляди.

Це була глибоко віруюча людина. Він весь час прагнув до духовного самовдосконалення. Приймав обітницю ченця і суворо дотримувався її все життя. Відомо, що при Білостоцькому монастирі з часу його заснування був учитель богослов'я і, ймовірно, духовна школа. Іов (Кондзелевич) посилено навчався. Звідси – рукокопалення його в сан ієрея, тобто священника. Тому з 1693 року іменується він ієромонахом. А його християнські й людські чесноти, а також сан ієрея були основою для обрання його ігуменом Луцького Хрестовоздвиженського монастиря (1710–1713 рр.). Бо лише така авторитетна особа незрівнянного іконописця і

подвижника Православ'я могла відповідати вимогам луцьких братчиків до цієї посади: «щоб ігумен був мудрим, благочестивим, зразковим» і відстоював їхні духовні позиції.

Білосток вабив Кондзелевича ще й тим, що тут була постійна резиденція луцьких православних єпископів, що він тривалий час був непохитною твердиною Православ'я на Волині. Це один із вузлів тодішнього протистояння двох напрямків Християнства – Православ'я та унії з Римом. Окремі фанатики унії, підштовхувані єзуїтами, королівською владою, вдавалися до насилля, навіть до терору, щоб схилити вірних до унії. А вірність Православ'ю тоді сприймалася як вірність Україні, її козацьким традиціям.

Історія не зафіксувала жодного факту, коли б Іов (Кондзелевич) збочувався до унії, коли б він своїм мистецтвом іконописця обслуговував унійні храми, монастирі. А спокуси були великі. У сусідньому Торчині була резиденція племінника гетьмана Івана Виговського – католицького біскупа Олександра Виговського. Не раз зваблював великого художника до співпраці у розписі костелів Волині. Не вдалося.

Сусідні з монастирем поміщики-уніати робили десятки набігів, судових позовів до білостоцької обителі. Особливо активним щодо цього був гатівський пан Путошинський. Він закрив у селі православну церкву. А вірні зуміли взяти з неї ікону святого Дмитра і в селянській хаті у храмове свято ігумен монастиря робив Відправу. Це було в душі поглядів Кондзелевича.

Напади на монастир чинив і сусідній поміщик Олександр Жабокрицький, який і брата свого, луцького єпископа Діонісія (Жабокрицького) видав російському цареві Петру Першому за зв'язки з козацьким гетьманом Іваном Мазепою.

Історії відомі кілька листів гетьмана Мазепа до Білостоцького монастиря на ім'я ігумена Феодосія (Падальського) і Діонісія (Жабокрицького), а також їхні листи до гетьманської столиці Батурина. Це було тоді, коли Іов (Кондзелевич) уже обладнав у монастирі іконописну майстерню і виконав для церкви вражаючої краси іконостас, коли мав уже учнів і став відомим усій Волині. Не міг ігумен не ділитися змістом листів з найшанованішим членом монастирського братства, до того ж ієреєм-монахом Іовом (Кондзелевичем). А в тих листах – палка відданість вірі православній і українській козацькій гідності.

Діонісій (Жабокрицький) перед висвяченням у єпископа, як і Кондзелевич, був монахом у Білостоці. То людина високої освіти і духовних прагнень. І ось у Білосток прийшла вістка: цар Петро особисто допитував єпископа Діонісія, бив у груди, відправив у Соловечку катівню, де той і помер. Це не могло ще чіткіше не визначити ставлення Іова (Кондзелевича) до будь-яких проявів насилля в міжконфесійній боротьбі. Він залишався бути вірним Православ'ю, Україні.

Іов (Кондзелевич) разом з учнями працював у різних духовних закладах – у монастирях Загорова, Луцька, Черниць, у скиті Манявському й інших. Творив іконостаси незрівнянної краси, особливо Богородчанський, відомий усьому світові. Був наставником, учителем у Луцькій братській школі. Сіяв знання, мудрість, духовну чистоту в серця тисяч людей у найскладніший період української і зокрема волинської історії. Він завжди був не лише великим художником українського Відродження, художником-новатором, родоначальником цілої школи волинського іконопису, а й великим сином, патріотом України, козацької слави, захисником засобами мистецтва духовного здоров'я свого народу.

Григорій ГУРТОВИЙ

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

У Рудці-Козинській закладено капсулу в підмурівок храму

Чин освячення наріжного каменя новобудованої церкви Святого Духа в цьому селі Рожищанського деканату здійснив митрополит Луцький і Волинський Михаїл 28 травня, в сьому неділю після Пасхи.

У слові владика зазначив, що храми ставляться всією громадою, як у тому мурашнику, ніхто не виділяється, а кожен допомагає один одному. І якщо кожна парафіянка, за словами архієрея, йдучи на Службу Божу, щонеділі та свята принесе одну цеглину, а парафіянин – одну дошку, то за два роки ми матимемо збудовану церкву. Тому, зазначив високопреосвященний, із вірою немає страху перед будівництвом.

Митрополит висловив сподівання, що вже восени будуть освячуватися хрести на бані нової церкви. І ми маємо закласти таку енергію під час будівництва, наголосив керуючий єпархією, щоб це відчували діти і внуки, бо дім Божий зводиться й для них. І скільки він існуватиме, стільки в ньому звучатимуть прохання за «будівничих і жертводавців святого храму цього».

Також до слова були запрошені сільський голова Микола Яцюк та головний редактор все-українського тижневика «Вісник і Ко» Євген Хотимчук, виходець із цього села.

З владикою служили декан протоієрей Василь Шняк, настоятель парафії протоієрей Микола Коновалов та інше місцеве духовенство.

Лариса КУЛІШ

Світлина інформаційної служби єпархії

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

Замок Любарта: започатковано регулярні Відправи на руїнах храму

18 червня митрополит Михаїл уперше очолив Божественну Літургію на рештках храму Йоана Богослова, що в замку Любарта обласного центру.

Владика також відправив чин відновлення церкви, окропив територію святою водою, давши благословіння опікуватися Божим домом ченцям монастиря Воздвиження хреста Господнього, який нещодавно відродив свою діяльність у Луцьку.

У проповіді архієрей зазначив, що в день, коли вшануємо всіх українських святих, згадуємо тих угодників Божих, які «ходили по тій же землі, що й ми». Це наші предки. Саме вони на цьому місці звели храм, який став першою архієрейською кафедрою на цих теренах. Тут духовна й культурна велич нашого краю. «Не започатковувалася ця кафедра ні російською, ні уніатською. Вона історично закладалася як православна кафедра православної єпархії», – підкреслив високопреосвященний.

Також митрополит Михаїл розкритикував людей, котрі виступають проти розбудови Луцька, бо, мовляв, місто історичне. «Потрібно любити своє місто і розбудовувати його, а не просто казати: "Ми живемо в історичному місті, давайте нічого не робитимемо". В нас є такі лукаві псевдохранителі історичності, які нічого не роблять. От завалилось – для них це добре, а реставрувати не можна, – наголосив очільник єпархії. – Ти що, живеш у хаті і за все життя жодного разу ремонту в ній не робив? Обманщик і лицемір, хто так каже. Якщо в хаті ремонт робиш, то чому в місті не можна

відновлювати будинки, проводити ремонти?» – додав владика. З його слів, відновлювати старовину необхідно, однак – професійно, зберігаючи і шануючи. «Оце буде історична правда, яка закладена в основі розбудови міста», – підсумував митрополит.

Намісник Хрестовоздвиженської обителі ієромонах Никодим (Смілий) запевнив, що ченці намагатимуться вдихнути життя в древню святиню. Щонеділі о 8.00 тут правитимуть Службу Божу.

В архієрейській Літургії взяли участь декан монастиря єпархії архімандрит Константин (Марченко), декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, інше духовенство, монахи та миряни.

Церкву Йоана Богослова збудовано в 1170-х роках, за князювання Ярослава Ізяславича. У 1289 р. в документах святиня згадується як собор.

1596 р., після підписання Берестейської унії, храм стає греко-католицьким: тодішній Луцько-острозький єпископ Кирило (Терлецький) був прихильником унії. Боротьба за храм тривала досить довго.

У 1775 р. єпископ Сильвестр (Рудницький) зніціював відбудову славного, проте вже ветхого собору. Стіни княжого храму розібрали до рівня землі, але раптова смерть владики зупинила роботу. Божий дім не відновили. Збереглася лише та частина, яка до того часу пішла під землю і яку розкопали археологи у 80-х роках ХХ ст.

Ольга ВЕРЕМЧУК

Світлина інформаційної служби єпархії

Відзначено ювілей церкви в Прилуцькому

З нагоди 80-річчя храму Різдва Йоана Хрестителя у цьому селі Ківерецького деканату митрополит Луцький і Волинський Михаїл 9 липня очолив Божественну Літургію.

На проповіді високопреосвященний, зокрема, сказав: те, що вісімдесят років тому ваші діди-прадіди поставили церкву в своєму селі, свідчить про їхню любов до Бога. Але храм, трапляється, використовують для псевдорелігійних цілей, наче політичний агітмайданчик. Господь же сказав у Святому Письмі: «Дім Мій домом молитви назветься». Тож церква має постійно наповнюватись молитвою. Приходити до храму молитися – означає прагнути духовного зростання, крок за кроком

змінюватись на краще. Живучи на землі, повинні дбати й про земне, однак земні турботи не можуть затінити наших турбот про вічне життя, нам не слід надто прив'язуватись до земного.

Із владикою служили ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель парафії протоієрей Василь Мураль, інше духовенство. Разом з усіма молилися, зокрема, народний депутат України Ірина Констанкевич, сільський голова Валентин Арчєбасов.

Після Божественної Літургії відправлено заупокійну літію на могилі попереднього настоятеля протоієрея Василя Шаха, який служив тут 40 років, та освячено новозбудовану дзвіницю на подвір'ї церкви.

Потому архієрей вручив церковні нагороди жертводавцям: орден Миколая Чудотворця – Сергію Мостинцю, медалі «За жертвність» – Володимирові та Олександрю Мостинцям, Дмитрові Мельнику, Сергієві Гончаруку, Русланові Тарасюку, Сергієві Лєсику та Сергію Кондратюкові. Благословенними грамотами відзначено активних парафіян.

У 1937 р. цей Божий дім освятив єпископ Луцький Полікарп (Сікорський), на той час вікарій Волинської єпархії. Також відомо, що архітектором храму був знаний митець, суспільно-політичний і релігійний діяч Сергій Тимошенко.

Віктор ГРЕБЕНЮК, Ольга ВЕРЕМЧУК

Світлина інформаційної служби єпархії

НА ВІСТРИ ЧАСУ

Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відповів на запитання волинських новинарів

Цього разу, зважаючи на вік Святійшого, – а йому вже 89-й рік, – епархіальна прес-служба вирішила не проводити великої зустрічі з журналістами волинських ЗМІ під час його відвідання Луцька, а зібрати їхні запитання одним коротким переліком. Проте 5 червня, в день Святого Духа, Його Святість виявився охочим докладно відповісти на кожне питання. Зокрема, він висвітлив українське ставлення Церкви до легалізації одностатевих «шлюбів» у нашій країні (та щодо «гендерних поправок» у трудове законодавство як перший крок до цього); оцінив плюси й мінуси «церковних законопроектів», винесених на розгляд Верховної Ради; торкнувся можливих змін у тексті Літургії; позиції нашої Церкви стосовно чипізації; ставлення до 25-ліття Харківського собору, що призвів до розколу Українського Православ'я, та чимало іншого. Не оминув увагою навіть питань раціонального харчування і рухового режиму.

Публікуємо найцікавіше з цього інтерв'ю, а повністю його читайте чи дивіться на сайті Pravoslaviavolyni.org.ua, у розділах «Статті» та «Відео».

– Ваша Святосте, розпочнемо з одного із найдискусійніших питань – про законопроекти, які стосуються Церкви, з номерами 4128 і 4311. Як Ви ставитесь до необхідності їх прийняття парламентом?

– Є два закони. Перший закон стосується механізму переходу парафії із одного центру в інший. У законі на сьогоднішній день є стаття, в якій сказано, що кожна громада має право вибору свого релігійного центру. А ось механізму, як обирати цей центр, – нема. Я пошлюсь на радянську конституцію. В радянській конституції було записано, що кожна республіка має право вийти із Союзу. Але механізму виходу із Союзу не було. Так і зараз: право на обрання центру релігійного є, а механізму – нема...

Зараз відбувається процес переходу із Московського Патріархату в Київський. Чому відбувається цей процес? Тому, що іде на Сході війна. І Московський Патріархат обрав неправильну позицію. Позицію Москви, яка каже, що на Сході немає ніякої російської агресії, а є громадянська війна. А це неправда. Тому що, якби не було агресії, то війна уже давно б закінчилася. Так от, люди бачать оцю неправду, яку їм говорять у Московському Патріархаті, а особливо не тільки говорять, а й ділами підтверджують. Наприклад, коли Президент України вручав героям України нагороди і вся Верховна Рада, і гості-іноземці встали й вітали цих героїв, то митрополит Онуфрій і архієреї, які були з ним, – не встали. І коли журналісти запитали, чому вони не встали, вони відповіли: «Тому, що ми не шануємо вбивць». Тобто для нас – герої, а для них вони – вбивці. То народ бачить цю неправду і не хоче бути в Московському Патріархаті далі. І тому переходять тисячами, десятками тисяч переходять в Київський Патріархат.

Але там, де в містах обласних, в Києві, в районних центрах є храми Київського і Московського Патріархатів, там це відбувається безболісно. Ходили в московську церкву – перестали ходити, пішли в київську. І все тихо-спокійно. А в селах, де храм один – московський, більша частина переходить в Київський Патріархат, вони хочуть взяти з собою храм. А менша частина, невелика, хоче залишити храм за собою. І ось між ними, парафіянами Московського Патріархату, іде боротьба за храм. Так ось, для того, щоб цієї боротьби не було, Верховна Рада повинна прийняти цей закон, який би регулював процес зміни чи обрання свого релігійного центру.

Другий закон. Другий закон стосується Церкви, центр якої знаходиться в країні-агресорі. В чому сутність цього закону? Сутність закону полягає в тому, щоб Церква ця в своєму статусі не ховалася за назвою «Українська Православна Церква», будучи залежною від Російської Церкви. І тому закон вимагає, щоб у статуті було сказано, що ця Церква є частиною Російської Православної Церкви. Хоч вона і має самостійність і незалежність, але що вона знаходиться в складі Російської Церкви. Ну це правда! Наприклад, Українська Православна

Церква Московського Патріархату самостійна і незалежна в управлінні. Але митрополит Київський є перший член Священного Синоду Російської Православної Церкви. То залежний він від цього Синоду чи не залежний? Залежний. І тому цей закон і передбачає, що в назву треба ввести назву свого центру. Якщо ваш центр у Москві, то ви і назвіть, що ви є частиною Російської Православної Церкви. І тому закони справедливі. Не тільки справедливі – ми їх підтримуємо і закликаємо народних депутатів підтримати ці закони. І цим самим довести, що вони дійсно є народні депутати України, а не Росії. Бо цим самим законом вони будуть захищати інтереси української держави, українського народу.

Ось іде розхитування зараз, не тільки війна,

а йде розхитування українського суспільства. Із-за чого? А із-за того, що в нас Церква розділена. А для того, щоб вона була сконцентрована, для того, щоб вона служила українському народу, щоб ми об'єдналися, були єдиною силою України, треба прийняти цей закон.

– Але там ще йдеться про призначення єпископів. Про те, що держава повинна це контролювати. Як Ви це прокоментуєте?

– Якщо стосується мене особисто, то я би вніс поправку і не включав оце, що треба призначення єпископів цієї Церкви узгоджувати з владою. Тому, що це ставить у залежність Церкву від держави. Тому краще було б цей пункт виключити. Але в статуті, в назві мав би бути відображений центр.

– Церковним ієрархам нашої країни часто дорікають у надмірній політизації, в тому, що у проповідях багато політики, про вибори, про кандидатів, що це прехована така агітація. Як Ви вважаєте, наскільки повинні в церкві говорити про політику?

– Справа в тому, що Церква в політику не втручається. Це наше принципове положення. Ми не впливаємо на призначення міністрів, голів обласних адміністрацій... Ми не втручаємося у вибори, тобто не ведемо агітацію за того чи іншого кандидата. Цього нема. Але це не значить, що Церкві байдуже наше суспільство, наш народ, якою наша держава буде. Для Церкви це не байдуже. І тому Церква підтримує тих

кандидатів, які відстоюють інтереси українського народу, інтереси української держави, – оцих ми підтримуємо. А тих, які працюють проти української держави, проти українського народу, ми не підтримуємо. Церква має вплив на суспільство, на свою паству і благословляє, але не агітує. Благословляє підтримувати патріотів, тих депутатів, які бажать служити для українського народу, – цих вона благословляє, але й агітацію за них не веде. І в цьому різниця між втручанням у політику та підтримкою держави, підтримкою українського народу. Тобто ми в політику не втручаємося, але підтримуємо український народ і українську державу. Чому? А тому, що нам не байдуже, яка буде наша паства, бо народ – це наша паства. І нам не байдуже, будуть вони свобідні чи будуть во-

Тобто ми проти одностатевих «шлюбів». І ми проти всяких поправок до законів, які тим чи іншим чином вводять в наше законодавство гендерну політику. Ми проти цього, бо це є лукавство: говорять про право всіх на працю, на недискримінацію, а завтра будуть говорити про одностатеві «шлюби». Тобто ми проти дискримінації людей за будь-якою ознакою, але ми й проти того, щоб були відкриті двері для закону про одностатеві «шлюби». Чому проти? Тому, що це не тільки зневаження Божественних законів, а це спотворення людської природи. Бог створив чоловіка і жінку. А гендерна політика говорить, що можна обирати собі: якщо чоловік хоче бути жінкою, то чоловік стає жінкою, а якщо жінка хоче стати чоловіком, то вона стає чоловіком. Це спотворення Божественних законів, Божественного творіння. І Церква ніколи, ні за яких обставин не буде підтримувати це! Нехай знають усі, що Церква, якщо вона хоче бути Церквою, то вона цих законів не повинна підтримувати. Інакше, якщо підтримає, то перестане бути Церквою, тому що вона [в такому разі вже] не є святою, соборною і апостольською Церквою, як ми сповідуємо у Символі віри.

– Три роки тому, під час прес-конференції у Луцьку, Ви роз'яснили позицію Церкви про чипізовані біометричні паспорти. Тоді Ви сказали так: «Ми не бачимо поки що небезпеки щодо віри стосовно паспортів, але це вже є ознака тієї печаті антихриста у майбутньому. Тому зараз ми вже можемо бачити, що це буде за печатю – на руці й на чолі». Відтоді в кількох містах Європи, і в українській Одесі, проведено експеримент: уживлення чипів під шкіру кисті руки кільком тисячам людей. Тепер вони можуть відчиняти свій офіс, житло, автомобіль, розраховуватись у крамниці, притупивши руку до пристрою. Як треба ставитися православним до цього нового етапу чипізації?

– Ми підтримуємо біопаспорти, бо це ще не є антихрестова печатю. Але підготовка до цього іде. Як вона буде продовжуватися? Ми бачимо вже. У чому бачимо? Що інформація про людину стає загальнодоступною. Це значить: не тільки прізвище, ім'я, по батькові, рік народження, місце народження, мова, освіта, скільки ти грошей отримав, [а й] де ти їх витратив, які до тебе претензії. Тобто нема нічого таємного у людини щодо тих, хто контролює це. Іде цей процес! Але не через біопаспорти. Вони потрібні для того, щоб, наприклад, безвізовий режим ми отримали: щоб пересуватися без візового в'їзду в Європу, треба дані про тебе. Але в біопаспорті – там короткі дані: прізвище твоє, рік народження, місце: ті самі дані, які є в паспорті, та відбитки пальців (підтверджується, що це дійсно твій паспорт), і більше ніякої інформації там нема. Тобто ці біопаспорти ми підтримуємо.

А що буде далі? А далі – оце збирання інформації про кожну людину, яка буде знаходитися під контролем тих сил, які володіють центром. Оце далі буде. І ббб [символічне число, що в біблійній книзі Одкровення Івана Богослова позначає печатю сатани], оці чипи – будуть. Якщо Господь сказав, що будуть, то вони будуть. Інакше Господь сказав би неправду, що буде ця печатю антихриста. Буде вона! Але це [не] залежатиме від того, що вони знатимуть [усю] інформацію про кожну людину, а це буде залежить від того, відмовляємося ми від Христа чи ні. Якщо, наприклад, у цьому чипі буде поставлено питання: «Християнин ти чи не християнин?». Якщо хто скаже, що «я – не християнин», то чому кажеш, що ти не християнин? Тому, що нехристиянам будуть умови для життя кращі. Наприклад, у магазин ходиш, то ти можеш по цьому чипу прийти і взяти продукти, які тобі потрібні, за гроші, які у тебе є у цьому чипі. А якщо у тебе пише «християнин», а дано вказівку – християнам хліба не давати, то тоді буде вибір: або ти не будеш їсти хліб, або, якщо хочеш їсти хліб, – відмовся від Христа. І тоді чий ти? І тому Господь сказав: «Скорбота буде така, якої не було від початку світу». І ще Господь сказав, що дні перебування антихриста при владі скоротяться, щоб християни змогли витримати.

– Ми як Церква – проти гендерної політики!

Але це – майбутнє. І коли це прийде, ми не знаємо. Але від нас залежить: відмовлятися від Христа чи не відмовлятися. Не чип визначає, а я визначаю віру в Христа: відмовляюся від Нього чи не відмовляюся. Якщо я не відмовляюся, то ніякий чип мене не може примусити виконувати накази антихриста.

[Отже,] вважаю, що від біопаспортів відмовлятися не треба. А від Христа теж не треба відмовлятися. І служити антихристу теж не треба. Це те, що повинен знати християнин. А біопаспорт – це зовнішня сторона, яка може бути корисною, а може бути некорисною.

– 25 років тому відбувся так званий Харківський собор, який в УПЦ КП назвали харківським розколом. Недавно в УПЦ (МП) відбулося святкування цього ювілею. На Вашу думку, яку роль цей розкол, цей «собор» відіграв в історії України? Чи є можливість у майбутньому на об'єднання? Чи відбувалася у Вас якесь спілкування з митрополитом Онуфрієм?

– «Харківський собор» був скликаний по завданню Москви, і не по завданню Патріарха Московського і Священного Синоду, а по завданню влади, КГБ (чи як вони зараз, по-іншому називаються?). По їх завданню був скликаний. Так званий собор порушив усі церковні канони. Які канони? «Собор скликається першим єпископом Церкви». Тобто митрополитом Київським скликається Собор. А цей собор ким був скликаний? Мною, [в той час] митрополитом Київським? Ні. Був скликаний формально єпархіяльним архієреєм. А єпархіяльний архієрей, згідно з церковними канонами, не має права скликати собор. То законний цей собор з точки зору канонів? Розумна людина скаже – ні, незаконний. Крім того, я знаю достеменно: у скликанні архієреїв на цей не помісний, а архієрейський собор активну участь брала СБУ України, вони всіх єпископів туди закликали. І тоді про це [мені] не повідомили. Тому, з точки зору церковних канонів, цей так званий собор не є законним. І тому говорити УПЦ (Московського Патріархату), що «ми – канонічна Церква», нема ніяких підстав. Тому, що ви свою Церкву створили на порушенні канонів. Яка ви канонічна Церква, якщо ви порушили канони? І взагалі, треба сказати, що Російська Церква завжди не рахувалася і не рахується з канонами, якщо вони не служать її інтересам. Так і в даному випадку. Канони не служать інтересам Московського Патріархату, і тому вони порушують. А для того, щоб заволодіти до себе духовенство і віруючих, вони об'явили, що створена ними Церква – канонічна, а Київський Патріархат, який виконує церковні канони, – це «розкольники». І ось це пустили не тільки по всій Україні, а по всьому світу: «Розкольники»... Правдиві розкольники стали «канонічними», а правдиві канонічні – стали «розкольниками». Все помяняли: біле назвали чорним, а чорне назвали білим.

А тепер можуть сказати: «Но все ж таки вас не визнають інші Церкви, а їх визнають». Що на це відповісти? На це я відповідаю так. Не тому вони не визнають нас як автокефальну Церкву, що ми дійсно порушили закони. Ми не порушили закони. Із чого видно, що ми закони не порушили? Із того, що 1–3 листопада 1991 року я скликав Помісний Собор Української Православної Церкви в [Києво-Печерській] лаврі. Мав право я на скликання цього Собору? Мав. Бо я отримав від Московського Патріарха грамоту. В цій грамоті було дано мені, митрополиту Київському і всієї України, самостійність і незалежність. І я мав право скликати Помісний Собор. І Москва ніколи не критикувала той Помісний Собор, який відбувся в лаврі 1991 року. Не критикувала. Чому? А тому, що він законний був. А вони просто його не згадують, бо він їм стоїть поперек горла. Бо на тому Соборі вся Україна заявила, що нам, українцям, потрібна автокефальна Церква. Чому потрібна? Тому, що ми стали незалежною державою. А всі Церкви, які отримали незалежну державу (це Греція, Болгарія, Сербія, Албанія...), всі вони із-за того отримали автокефальну Церкву. То ми теж поставили питання про визнання нашої Церкви автокефальною і звернулися до Москви. Ми ж не відокремлювалися, ми тільки прийняли рішення і звернулися до Москви. А що Москва нам сказала? Сказала «ні»? Ні, не сказала. Сказала: «Ми розглянемо це питання автокефалії на наступному Помісному Соборі». Скільки уже після цього пройшло Помісних Соборів у Москві? Уже декілька пройшло. Розглядали вони питання про автокефалію Української Церкви? Ні. А чому ви не розглядали? Ви ж постановили

розглянути на наступному Помісному Соборі. Не виконаєте своє власне зобов'язання, власну постанову.

Тому ми – канонів не порушили. Вони – нас відкинули. Спочатку мене позбавили незаконно священства. Потім піддали анафемі. За що? За що позбавили священства і піддали анафемі? За якісь провини? Ні. З чого видно, що незаконно? А з того, що на Соборі архієрейською винесли постанову: «Подякувати митрополиту Філарету за його труди на благо Церкви». Ну якщо ви мене звинувачуєте в якихось гріхах, то позбавляйте мене за гріхи! А то ж за гріхи нема за що. А просили відмовитися від київської кафедри. А чому мені відмовлятися від київської кафедри? Мене обрав законно Собор український. І я не хочу відмовлятися. А вони просять – «відмовтеся». Якщо у вас є підстави, то знімайте мене з київської кафедри. Так от не насмілилися зняти, а просили, щоб я сам відмовився.

Все це говорить про те, що всі їх діяння побудовані на неправді. А неправда рано чи пізно принесе їм гіркі плоди.

– 2008 року Київський Патріархат був за півкроку до того, щоб увійти в спілкування зі Вселенським Патріархом. По суті, мало б бути світове визнання. Але не так склалося. Що, на Вашу думку, стало перешкодою визнанню? Вже багато років точаться розмови, обіцянки, нібито Вселенський визнає, от-от-от. Насправді на якому це все етапі?

– Треба знати правду. В чому полягає правда? Нам Вселенський Патріарх в 2008 році пропонував увійти до складу Константинопольського Патріархату. Тобто ми стали б частиною Константинопольського Патріархату, і, звичайно, раз ми – частина Константинопольського Патріархату, то ми і визнані. Просто визнані як частина Константинопольського Патріархату. Ми, архієреї, і президентіві нашому, і делегації Вселенського Патріарха сказали – ні. Нам не потрібно одну залежність міняти на другу залежність. Для того, щоб бути визнаними, ми могли б залишитися і в Московському Патріархаті. Могли б. І для чого нам міняти одну залежність на іншу залежність? І тому відмовилися від цього. Нам потрібно не визнання нас як Церкви, а визнання автокефалії. Як Церква ми і без них знаємо, що ми є Церква. Тому, що ми звершуємо Таїнства, Божественну Літургію, Євхаристію і Христос перебуває в нашій Церкві за нашими Богослужіннями. Це ми знаємо і це ми ісповідуємо. Але нас не визнають як автокефальну Церкву, як незалежну Церкву. І ми зараз домагаємося, щоб нас визнали як автокефальну Церкву.

В якому стані знаходиться це питання? Це питання знаходиться в процесі підготовки. Вселенський Патріарх сказав, що Україна – це його канонічна територія. А що це значить? Це значить, що він має право давати, визнавати чи не визнавати автокефалію на частині своєї території. Друге: він просив, щоб президент звернувся до нього з проханням, щоб він надав Українській Церкві статус автокефалії. Президент декілька разів звертався. Не тільки [теперішній] президент, звертався до нього і бувши президентом – Кравчук, Ющенко. Звертались, їздили до нього, переконували його. До нього звернувся Верховна Рада. Тобто це представники всієї України звернулися до нього, щоб він надав Томос про автокефалію. І ось поки що Вселенський Патріарх не вирішує зробити цей крок.

Чому – виникає питання? Всі ж підстави для визнання є: є держава, є Церква, є звернення президентів і Верховної Ради, є звернення всієї української інтелігенції, є звернення парафій. Тобто всі звертаються, а Вселенський не наважується. Чому? Боїться, що Москва розділить усе Православ'я на дві частини із-за цього. Бо є у Москви прихильники, які не поїхали на Всеpravославний собор на Крит. Це Болгарська Церква, Грузинська Церква і Антіохійська. Ось ці три Церкви знаходяться під впливом Москви. Так ось, Вселенський Патріарх боїться, що оці Церкви разом з московською відокремляться від Вселенського Патріарха. І боючись цього, він не вирішує надати Київському Патріархату статус автокефальної Церкви.

Але нас не повинно це турбувати – саме визнання. Тому, що Київський Патріархат зростає. На сьогодні він є найбільшою за кількістю віруючих в Україні і другою Церквою після Російської Церкви у Вселенському Православ'ї. Тобто на першій місці Російська Церква за кількістю віруючих, на другому місці – Київський Патріархат, на третьому місці – Румунська Церква, а далі йде Грецька [Елладська]

Церква, Сербська, Болгарська. А грецькі Церкви (їх сім, грецьких Церков) за кількістю віруючих на сьогодні менші за Київський Патріархат у такому складі, як він зараз є. Тому нас менше всього турбує [визнання]. Визнаєте – дякуємо. Не визнаєте – прийде час, визнаєте, тому що Церква велика.

– Але є питання менш глобального характеру, яке часто турбують наших парафіян. У численних православних церквах за кордоном, у тому числі Київського Патріархату, майже всі вірні на Богослужінні сидять. В Україні ж місця для сидіння передбачено лише для двох-трьох десятків парафіян. Навіть у храмах при лікарнях. Чи не пора щось тут змінити?

– Ну, дійсно, в православних церквах за кордоном – і в Греції, і в інших Церквах, крім Російської, – віруючі сидять. Чому? А тому, що їх мало. Мало. Ось сьогодні я звершував Богослужіння в Троїцькому соборі Луцька. Де ви посадите таку кількість людей? Можете ви їх посадити? Їм не вистачить [лавок] не тільки в соборі, їх не вистачить не тільки в огradі, а й на площі. Тому наша традиція не сидіти за Богослужінням – не тому, що не можна сидіти за Богослужінням. Можна. Але місця нема. Тому, що храми завжди наповнювались повністю, заповнювались стоячими.

Ось служив я на Троїцю у Володимирському соборі [в Києві], то там було набито як оселедців у бочці. Де їх там посадити? І ограда повна. Тому кількість віруючих в Українській Церкві, і в Російській, і деяких інших Церквах не дає можливість посадити усіх віруючих. А можливість сидіти за Богослужінням є. І тому ми пішли на те: для людей старих, хворих ставимо лавки, стільці, де могли б вони сидіти. А здорові нехай стоять.

– У Грецькому Православ'ї давно вилучено з Літургії молитву за оголошених, бо нема самих оголошених – [тих, кому ще тільки повідомляється, оголошується православна віра перед охрещенням]. Чи не час і нам так учинити?

– Зараз оголошених, такої інституції, в Церкві нема. Але це не значить, що нема оголошених в дійсності. Ось атеїсти нехрещені. Вони приходять у храм, слухають Богослужіння. Оголошені вони? Оголошені. Бо вони ще Хрещення не прийняли, а храм відвідують. А після цього прийде час, коли приймуть Хрещення, або вже прийняли. Тобто ми не проти виключення цих прохань із Літургії. Не проти. Але традиційно наша Церква це не сприймає. Хоча виключення цієї ектенії – про оголошених – має підстави. І тому грецькі Церкви виключили це.

– Останнім часом інформаційний простір наповнений повідомленнями про нехорошу поведінку деяких священнослужителів. На Вашу думку, наскільки це може підірвати авторитет Церкви? Чи потрібні ці повідомлення? Тому, що люди сприймають це двоюко. І як Церква повинна працювати над моральною стійкістю священнослужителів?

– Серед дванадцяти апостолів Іуда був? Був. Не засмувало це Ісуса Христа, Який знав, що один із дванадцяти є зрадник? Терпів його? Терпів. Хоч, треба сказати, що Іуда, коли Господь послав на проповідь по Іудеї, то звершував чудеса. Бо коли апостоли повернулися, то вони сказали Ісусу Христу: «Господи, і біси нам підкорюються» – «нам», апостолам, значить і Іуді. А Господь терпів його. Але це не значить, що Іуда був таким апостолом, як Петро, Іоан або інші. Це був зрадник. Так і в Церкві: і серед священників, і серед єпископів були, і є еретики. Були ж серед єпископів у древній Церкві еретики? Були. Були блудники? Були. А зараз щось змінилося? Ні. Боротьба між добром і злом, між святістю і гріхом продовжується. І продовжується в Церкві. А раз продовжується боротьба в Церкві, то значить у Церкві не тільки є єпископи й священники такі недостойні, а й миряни. Це ж теж Церква. Серед мирян хіба нема таких? Є, і багато. І багато ж хрещених повідомлялись від Хрещення, стали атеїстами. І Церква існує для того, щоб із грішників робити святими. Бо якщо Церква всіх грішників викинула б із Церкви, то скажіть: хто їх спас би, як не Церква?

І тому Господь терпить у Церкві грішників заради того, щоб вони стали праведними. І коли були такі розкольники в древній Церкві, які не приймали таких християн, які замарали себе гріхами, то Церква виступила проти цих розкольників (називалися вони новаціанами). Чому проти? Тому, що Церква – це місце спасіння,

очищення від гріхів. І тому в Церкві святі є, тому Церква свята, але і грішники є. Чому? Для того, щоб вони покаялися і стали праведними.

– Один з основних нових напрямків нашої Церкви – це інститут капеланства. Скажіть, будь ласка, як Ви збираєтеся розвинути цей інститут? Адже досвіду капеланства в священників немає. І чи збирається Церква апелювати до держави про їх захист на державному рівні, бо все ж таки люди бувають на фронті, бувають на передовій і часто ризикують життям?

– Зараз держава прийняла закони про капеланство. І на сьогодні Церква має право визначити 60 капеланів для українського війська. Із них 46 – Київському Патріархату відведено, 12 місць – Греко-Католицькій Церкві, а останні – Автокефальній Церкві (УАПЦ), одне місце – Московському Патріархату і одне місце – протестантам. Чому? А тому, що Генеральний штаб провів опитування всіх військових. І визначилося, що серед тих військових в одних частинах – віруючих Київського Патріархату 63 %, а в інших – 83 %. Греко-католиків – 12 %, Московського Патріархату – 7–8 %, а протестантів – півпроцента. Так ось, виходячи із цього опитування, Генеральний штаб і визначив, кому скільки. І тому нам, Київському Патріархату, – 46 [місць], 12 – греко-католикам, відповідно декілька – Автокефальній Церкві, одне – Московському Патріархату, одне – протестантам.

Капелани для армії потрібні. І зараз у Європі, в НАТО, в Америці, в Канаді – в усіх арміях існують капелани. І тому ми нічого нового не відкрили, а просто робим те, що вже давно є в Європі і в Америці. Але зараз стоїть завдання підготувати достойних капеланів. Що значить – достойних? Це значить, що вони не тільки повинні бути священниками, вихованими і благочестивими, а щоб вони мали військову досвід. І зараз, наприклад, Київська духовна академія направила 12 студентів на військову кафедру в Університет біологічних ресурсів для того, щоб вони там проходили військові навчання. Це не значить, що священники-капелани мають право носити зброю. Вони зброю не мають права. Але їх там вчать тих порядків, які є в армії. І я думаю, що надалі оця практика навчання студентів духовних учбових закладів буде розповсюджуватися і на інші. Ми будемо готувати майбутніх капеланів. Тобто давати їм військову підготовку і духовну підготовку.

– Ще одна проблема: Україна сьогодні перед викликом язичницьким, коли пропагується Рунівіра, бо це, мовляв, наша правдива релігія. Як Українська Церква може протистояти цьому?

– Дуже прикро, що після тисячоліття хрещення Русі знаходяться українці, які повертаються до ложних богів. І ось ці рунівірці – більше всього люди освічені: професори, поети, письменники, інтелігенція. Виникає питання: як ви, будучи освіченими, вважаєте богом Даждьбога? Творіння людських рук. Ви?! Освічені?! До [чого] ви дійшли, що називаєте богом творіння людських рук? Із-за чого? Із-за патріотизму?! А що, християнин не може бути патріотом? Хіба християнин не захищав свою державу, свою Україну? Захищали. То чому ви повертаєтеся до гріхів своїх предків? Вони були темними, кланялись неіснуючим богам, називали їх богами. А ви, відсвяткувавши тисячоліття хрещення Русі, повертаєтеся до цього гріха! Вони для нас – не приклад. Це одне і те ж, що, наприклад, християнин, який не повинен грішити, повертається до своїх старих гріхів. Що це – правильно повертатися до своїх старих гріхів? Ні. Тому і ці – грішники, що називають богом творіння людських рук.

– Ваша Святосте, останнє запитання. На Вас як на Предстоятелю Церкви лежить величезна відповідальність, а також фізичні навантаження, очевидно, дуже великі. Але Ви в прекрасній фізичній формі, як на свої літа. Тож запитання: чи робите Ви фіззарядку вранці? І ранкові пробіжки Ви ще не покинули?

– Я фіззарядки [вже] не роблю, але лікарі мені кажуть, що треба рухатися. Тож цю рекомендацію лікарів я виконую: намагаюсь кожен день проходити більше кілометра для того, щоб кровообіг був нормальний. Але не тільки це має значення. Має значення велике культура харчування. Переважна більшість із нас хворіє із-за того, що переїдає. Для того, щоб менше мати хвороб, треба їсти стільки, скільки потрібно для життя. А не їсти в своє задоволення.

– Зрозуміло. Дякуємо, Ваша Святосте!

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2-5

неподільну державу і Церкву, зауважує владика Михайл.

Духовенство єпархії взяло участь у заходах до Дня Конституції

У деканатах відбулися святкові дійства з нагоди 21-ї річниці прийняття Основного Закону України.

Зокрема, 27 червня на Київському майдані обласного центру відправлено молебень, який очолив митрополит Михайл. У слові владика зазначив, що перший закон, який написаний у бутті людини, є Закон Божий, що встановлює відносини між людиною і Творцем. Сьогоднішнє свято приурочене закону, що встановлює відносини між людиною і державою. Також високопреосвященний додав: «Закон України – це любити свою землю, любити Бога, любити свою Батьківщину і розбудувати її».

Опісля у Палаці культури відбувся концерт, який відвідали настоятелі луцьких парафій Святителя Феодосія Чернігівського протоієрей Петро Стеблина та Великомучениці Катерини протоієрей Юрій Близнюк. Цим душпастирям вручено подяки міської ради за сумлінну працю, а почесні грамоти обласної державної адміністрації – благочинним протоієреям: горхівському Андрію Сидорові та маневицькому Андрієві Закидальському.

Архієрей відвідав виставку творів Юлії Токарської

Митрополит Луцький і Волинський Михайл 28 червня взяв участь у відкритті персональної виставки робіт майстрині, парафіянки кафедрального собору Святої Трійці Юлії Токарської у Музеї книги на території замку Любарта.

Під час вернісажу владика розповів, що бачив роботи мисткині неодноразово. Зокрема, на Пасхальне Богослужіння її вишиті образи знаходилися у вітварі собору. Архієрей зазначив, що ці роботи виконані не лише з високою майстерністю, а й з великим натхненням і любов'ю до своєї праці.

У заході взяла участь голова ОДА Володимир Гунчик, директор Художнього музею Зоя Навроцька, директор Музею волинської ікони Тетяна Єлісеєва, інші представники влади та громадськості, шанувальники хисту художниці.

У Піддубцях збудують храм

Високопреосвященний Михайл 30 червня здійснив чин заснування церкви Апостола Андрія Первозваного у цьому селі, де раніше не було українського храму.

Із ним правили луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель цієї парафії протоієрей Андрій Мовчанюк та інше духовенство.

Хреста встановлено неподалік алеї слави, де знаходяться пам'ятники воїнам ОУН-УПА та загиблим учасникам АТО.

У молитві взяв участь сільський голова Борис Горбатюк.

Архієпископ відвідав конференцію «Молодіжного центру Волині»

Митрополит Михайл взяв участь в обговоренні стратегії розвитку молодіжних центрів нашої області. Захід, який організував «Молодіжний центр Волині», відбувся 30 червня в актовому залі Волинської православної богословської академії.

Учасники були поділені на групи, де обговорювали методи та стратегії розвитку молодіжних організацій у містах нашого краю.

Владика висловив задоволення тим, що тут зібралася небайдужа і не пасивна молодь, яка знає, чого хоче від життя. Однею із місій людини на землі є прославлення Господа. «Можна прославляти Бога словом і ділом. Ви прославляєте ділами, – запевнив високопреосвященний. – Ви трудитесь на благо нашої держави та нашого міста». Тож митрополит Михайл закликав своєю працею розвивати Луцьк, Волинь, Вітчизну.

У конференції взяли участь народні депутати Ігор Гузь та Ігор Лапін, заступник міністра молоді та спорту України Олександр Ярема.

Священик презентував свою книгу

Настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця у Колодяжному Ковельського районного деканату протоієрей Іван Оринчак 30 червня представив нову поетичну збірку «Душпастир.

Привілллями долі». Вона вийшла друком у Ковельському видавництві «ПП Івановський В. М.». Презентація відбулася у центральній районній бібліотеці.

Присутні зачитували вірші о. Івана та бажали автору, аби його поетичне слово і надалі було зброєю миру і добра.

У заході взяли участь, зокрема, духовенство цього благочиння, представники громадськості.

Владика: Бог стримує нас від гріха

2 липня, в неділю 4-ту після П'ятдесятниці, митрополит Луцький і Волинський Михайл розповів, як подолати гріхи та погані звички. Про це він говорив під час проповіді на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці.

«Якщо хочеш здолати якийсь гріх, не покладайся тільки на себе. Покладайся на допомогу Божу», – переконує архієпископ. Лише Господь може стримати нас від гріха, бо самі ми часто не додержуємося обіцянок, даних самим собі.

Наші проступки очорнюють нас, і часто від цього, як наслідок стану душі, з'являються хвороби. Тому завжди потрібно працювати над собою духовно. У такому випадку гріх «відіб'ється від тебе і ти залишишся духовно чистим», – запевнив високопреосвященний.

На завершення керуючий єпархією побажав усім берегти свої душі й вірити у те, що Господь, Який переміг смерть, допоможе і нам отримати Царство Небесне, якщо ми випросимо у Нього прощення за наші гріхи.

Духовенство привітало ЛНТУ із 51-річчям

В урочистостях з нагоди чергової річниці від дня заснування Луцького національного технічного університету 2 липня взяли участь священнослужителі. Про це повідомив сайт [Vpba.org](http://vpba.org).

У кафедральному соборі Святої Трійці відслужили молебень, який очолив митрополит Михайл.

Потому ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакін освятив новостворену лабораторію інтерактивного навчання. У привітальному слові душпастир зазначив, що головним завданням вищого навчального закладу є формування цілісних особистостей, які утверджуватимуть та розвиватимуть нашу державу в майбутньому.

У святкових заходах взяли участь ректор ЛНТУ Петро Савчук, представники професорсько-викладацького складу вищої школи.

Створено Волинський православний коледж

3 благословіння Патріарха Київського та всієї Руси-України Філарета і згідно з рішенням вчорашньої ради Волинської православної богословської академії від 20 червня 2017 р. створено Волинський православний коледж ВПБА. Про це повідомив 4 липня сайт [Vpba.org](http://vpba.org).

Таке рішення прийнято для інтеграції регентського відділення цієї духовної школи в систему освіти країни та його ліцензування Міністерством освіти і науки.

Розпочався новий етап діяльності Луцького братства

У відділі Волинського краєзнавчого музею – Музеї історії Луцького братства (вул. Йова Кондзелевича, 5) 5 липня відбулись установчі збори Луцького Хрестовоздвиженського братства (відродженого).

Саме так називатиметься громадська організація, що невдовзі постане замість Волинського крайового братства Святого апостола Андрія Первозваного, яке діє з 1990 року.

З 1997-го його очолює Андрій Бондарчук; засновники нової інституції теж обрали цього відомого діяча своїм головою, заступником – Аскольда Пекарського. Серед дванадцяти засновників Братства, окрім членів попереднього, – ченці новоствореного Луцького Хрестовоздвиженського братського чоловічого монастиря: намісник ієромонах Никодим (Смілий) та ієродиякон Єфрем (Збирун).

Учасники зібрання розглянули проект статуту Братства й затвердили його. У документі, зокрема, зазначено, що своїм небесним покровителем братчики й надалі мають апостола Андрія, хоча тепер це не відображається в назві.

Причиною створення нової юридичної особи, за словами Андрія Івановича, є те, що Братство, яке з перервами діяло в XVII–XX століттях у Луцьку, було саме міським, хоча значення

його роботи виходило далеко за межі міста. Відроджене після атеїстичних часів як крайове (обласне), воно мало осередки в кількох райцентрах, однак їхня робота згорнулася. Тому постала потреба повернутися до історичної назви та зосередити роботу на «Богом спасеному граді Лучеську», хоча членами Братства можуть бути – і є – мешканці й інших місцевостей. Нова реєстрація дасть змогу зберегти й примножити актив та позбутися тих, хто числився формально.

На зборах порушено перед державною владою питання ремонту приміщення Братства – пам'ятки архітектури національного значення (кошти на ремонт фасаду вже виділено). Ішлося й про заходи щодо 400-ліття Братства, що буде відзначатися цього року. Так, Національний банк уже випустив до цієї дати п'ятигривневу колекційну монету, очікують виготовлення марки й конверта з цієї нагоди.

У Луцьку збирали кошти на будівництво храму у Волновасі

В обласному центрі відбувся благодійний аукціон, на якому збирали гроші на зведення церкви Святителя Миколая Чудотворця у Волновасі, яка є містом-побратимом Луцька.

У добродійному вечорі 6 липня взяли участь митрополит Луцький і Волинський Михайл, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, голова ГО «Військові капелани Волині» протоієрей Михайло Бучак та інше духовенство. У своєму слові високопреосвященний зазначив, що спорудження Божого дому у Волновасі – це пам'ять і шана тим військовим, які там загинули за нашу свободу, цілісність і незалежність. Адже то все наша земля. А саме «будівництво храму – це будівництво душ і сердець наших. Ми хочемо, щоб настав мир, хочемо спокійно трудитися, бути впевненими у завтрашньому дні, і храм як носій миру, молитви й благословення – це та будова, яка поєднає усіх нас заради щасливого майбутнього», – переконує архієпископ.

У заході взяли участь народні депутати Ірина Констанкевич, Ігор Лапін, Дмитро Лубінець, в.о. луцького міського голови Григорій Пустовіт, заступник голови обласної ради Олександр Пирожик та інші представники влади, зокрема й волноваської районної та міської.

Під час аукціону вдалося зібрати понад півмільйона гривень. Храм планують звести за найближчі кілька місяців. Також на території церкви діятиме гуманітарний центр із недільною школою, планують також спорудити дзвіницю, посадити сквер.

У Цумані відзначили ювілей храму

3 нагоди 15-річчя освяти церкви Різдва Йона Хрестителя та престольного празника у цьому селищі, що на Ківереччині, митрополит Луцький і Волинський Михайл 7 липня очолив Божественну Літургію.

Разом із владикою служили декан та настоятель парафії протоієрей Тарас Манелюк, маневицький декан протоієрей Андрій Закидальський, духовенство благочиння, Хмельницької та Рівненської єпархій.

У проповіді високопреосвященний зазначив: ми заплуталися у нашому духовному житті, адже гріх стає «нормою». Ми не розрізняємо, де чорне, а де біле. Але це можна виправити. Владика нагадав слова Йона Предтечі, на честь якого і засновано храм: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне». Ми маємо можливість покаятися і виправити свої помилки, запевняє керуючий єпархією.

До свята молитовно долучилися депутат обласної ради Юрій Ройко, голова селищної ради Анатолій Дорошук, директор Цуманського лісгоспу Володимир Туревич та інші представники влади і громадськості.

Капелани підтримали акцію «Волинський контракт»

7 липня на Театральному майдані Луцька відбулася просвітницько-патріотична акція «Волинський контракт», спрямована на популяризацію військової служби за контрактом.

Розпочався захід із молебню, який очолив голова ГО «Військові капелани Волині» протоієрей Михайло Бучак. Із ним правили інші військові священнослужителі.

У слові о. Михайло зазначив, що акцію спрямовано «на укріплення обороноздатності України та підняття патріотичного духу українства. Сьогодні ми, військові капелани, хочемо

запевнити всіх, що українська Церква була, є і буде із воїнами».

Захід організували Волинська ОДА, Державна прикордонна служба, Національна гвардія та Збройні сили України.

Душпастир з нашої єпархії взяв участь у зборах капеланів

2–8 липня військовий капелан частини 1141 Національної гвардії України у Луцьку священик Сергій Лівончук перебував на зборах капеланів усіх конфесій НГ, що відбулися на Львівщині.

Офіційне відкриття розпочалося зі спільної молитви у Золочівському замку, яку очолив голова Синодального управління військового духовенства УПЦ КП митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан (Яременко).

Як розповів інформаційній службі єпархії о. Сергій, під час зборів відбулося навчання капеланів. Оскільки військові священики перебувають у зоні АТО разом з особовим складом, то безпека і надання медичної допомоги були головними питаннями у навчанні.

Воно відбувалося на базі навчального центру цього військового підрозділу в Золочеві. Душпастирі мали теоретичні та практичні заняття із надання домедичної допомоги, тактичної медицини, взаємодії психологів і капеланів під час виконання особовим складом службово-бойових завдань в екстрених умовах.

По завершенні капелани, зокрема о. Сергій, отримали сертифікати Навчального центру Національної гвардії України.

Капелани освятили пам'ятник воїну на Сході

На могилі загиблого бійця 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар» Юрія Гуртяка встановлено новий пам'ятник знак.

8 липня чин освячення здійснили військові священики протоієрей Андрій Мовчанюк та протоієрей Іван Гуреєв, під час ротації на Донеччині.

11 липня 2016 р. військовий, виконуючи службові завдання, підірвався на міні в селищі Тарамчук Донецької області. Поховали Юрія у рідному селі Містки, що на Луганщині. Посмертно нагороджений орденом Богдана Хмельницького I ступеня.

Священик відвідав виставу в рамках міжнародного пробігу

Віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний 8 липня побував на українській патріотичній виставі «Терновий вінок свободи», яка відбулася у рамках міжнародного автомобільно-мотоциклетного пробігу «5-й волинський рейд».

Організатором дійства став «Волинський клуб автомобільний». Мета цього клубу – вивчати і реконструювати події, пов'язані з пробігами і фестивалями, що проводили його попередники до 1939-го, адже потім діяльність клубу було припинено.

Архієрей: праведні справи робимо з Богом, тож не хизуймося успіхами

Митрополит Луцький і Волинський Михайл під час проповіді 12 липня, в день апостолів Петра і Павла, на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці нагадав слова одного з цих угодників: «Собою ж не похвалюся, хіба тільки немочами своїми» (2 Кор. 12:5). Так іронічно й самокритично сказав той, хто «узятий був до третього неба» (12:3). Лише гріх і недобрі дії ми вчиняємо по своїй волі, а будь-яке праведне діло тяжко робити самому, тож покладаймося на Всевишнього.

Керуючий єпархією навів приклад: ми сіємо зерно, але вирощує його Творець. Ми ж не знаємо, яким буде врожай, ми лише виконуємо одну функцію, все інше робить Бог. Тому не потрібно хизуватися, що ти чогось досягнув у хороших ділах: це Господь допоміг тобі, пояснює високопреосвященний.

На завершення проповіді архієпископ побажав: «нехай краще нас похвалить Бог, і люди будуть говорити про нас добрі слова».

Капелан: свічка на війні – дуже цінна

Камінь-каширський декан та настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця, що в райцентрі, протоієрей Володимир Мицько

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2-5, 8-10

поділися роздумами про служіння військових священників у зоні АТО з газетою «Полісся». Зокрема, капелан розповів про свою останню поїздку на Донбас.

Військові священники нашої єпархії регулярно возять гуманітарну допомогу на Схід не лише бійцям, а й місцевому населенню. Душпастир зазначив, що волинці зустрічають уже як друзів.

Цього разу капелани на передовій побували навіть там, куди, як казали солдати, ніхто з духовенства за три роки війни не навідувався. Бувало так, що під час обстрілів сиділи в окопах із військовиками, каже о. Володимир. У такі моменти спільно молилися, давали солдатам освячені свічі. «Адже свічка на війні взагалі дуже цінна, – переконуює протоієрей, – вона є символом кріпості віри».

Також благочинний розповів про співпрацю з капеланами протестантських конфесій, зустрічі з дітьми та молитву за наших воїнів. Повністі інтерв'ю, опубліковане 15 липня, можна прочитати на сайті pravoslavivolyzni.org.ua, у розділі «Статті».

У Луцьку відспівали бійця 54-ї бригади

Чин похорону 21-річного демобілізованого військовослужбовця Володимира Бабія у кафедральному соборі Святої Трійці очолив декан протоієрей Микола Нецькар. Душпастир промовив зворушливу проповідь, висловив щире співчуття родині бійця.

Провести в останню путь спочилого, якого 18 липня похоронили на Алеї слави міського кладовища, що поблизу с. Гаразджа, прийшли представники влади, бойові побратими, громадськість.

Володимир Бабій ніс службу в зоні АТО у складі 54-ї ОМБр. Внаслідок ураження хімічною зброєю захворів на рак верхньої щелепи. 17 липня 2017 р. після тривалої боротьби з недугою відійшов у вічність.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslavivolyzni.org.ua

ПАЛОМНИЦТВА

3-4 серпня – у чоловічий монастир Святої Трійці в селищі Новотроїцьке (Троїца Ноуе) в Молдові. Зголошуватися не пізніше ніж за два дні. Виїзд 3 серпня о півночі. Повернення 4 серпня о 15.00. Пожертва 1100 грн.

5 серпня – до святинь Львова. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Пожертва 300 грн.

6 серпня – до святинь Рівенщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (миролюбива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частина гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Пожертва 160 грн.

12 серпня – до Тростянецької чудотворної ікони Божої Матері (с. Тростянець Ківерецького деканату). Виїзд о 13.00. Повернення – о 17.00. Пожертва 70 грн.

16-24 серпня – до святинь Грузії: Тбілісі – Мцхета – Сігнахі

– Бодбе – Телаві – Ахалціхе – Боржомі. Зголошуватися не пізніше ніж за тиждень.

20 серпня – до Маняви (Івано-Франківська єпархія): скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Виїзд – 19 серпня о 23.30. Повернення – 20 серпня о 23.30. Пожертва 400 грн.

27 серпня – до почайвських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 160 грн.

28 серпня – 9 вересня – до святинь Одещини: храми й монастирі в обласному центрі, чудотворна ікона Пресвятої Богородиці в с. Кулевча. Пожертва (на проїзд, проживання у базі відпочинку на Будацькій косі поруч із морем та лиманом, екскурсії) – 3800 грн.

читатимуть акафіст; у кожному останню суботу місяця опівночі – Боже-ственна Літургія (з п'ятниці на суботу).

Перша нічна Служба Божа відбулася 27 травня. Її правили настоятель місцевої парафії протоієрей Сергій Ледвок та військовий капелан частини 1141 Національної гвардії України в Луцьку священник Сергій Лівончук.

За докладнішою інформацією щодо діяльності Свято-Покровської обителі звертайтеся до матінки Марії за тел. (050) 988-15-08.

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

9 серпня

День висвяти: 15 років тому, 2002-го, – священник Василь Фурман, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Билин, Святого Духа в с. Колодниця Ковельського районного деканату.

14 серпня

День заснування храму: 15 років тому, 2002-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Старий Чорторійськ Маневецького деканату.

18 серпня

День чернечого постригу: 15 років тому, 2002-го, – ігумена Марія (Ігнатенко), намісниця жіночого монастиря Покрови Пресвятої Богородиці в с. Тростянець Ківерецького деканату.

19 серпня

День висвяти: 50 років тому, 1967-го, – протоієрей Сергій Мельничук-Мартинюк, клірик нижнього храму кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку.

День висвяти: 5 років тому, 2012-го, – священник Роман Вонсіцький, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату.

26 серпня

День висвяти: 5 років тому, 2012-го, – священник Ярослав Черенюк, настоятель парафії Воскресіння Господнього, Благовірного князя Ярослава Мудрого в Луцьку.

28 серпня

День заснування храму: 10 років тому, 2007-го, – собор Успіння Пресвятої Богородиці в Луцьку.

День освяти храму: 10 років тому, 2007-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Гаразджа Луцького районного деканату.

День народження: 40 років тому, 1977-го, – священник Михайло Савка, настоятель парафії

Великомучениці Параскеви-П'ятниці в с. Котів Ківерецького деканату та Йоана Предтечі в Луцьку.

30 серпня

День висвяти: 20 років тому, 1997-го, – протоієрей Олександр Сенів, настоятель парафії Святителя Василя Великого в с. Боголюби Луцького районного деканату.

2 вересня

День народження: 45 років тому, 1972-го, – ігумена Марія (Ігнатенко), намісниця жіночого монастиря Покрови Пресвятої Богородиці у с. Тростянець Ківерецького деканату.

9 вересня

День освяти храму: 10 років тому, 2007-го, – домова церква Преподобного Іова Почаївського у Замковому Свято-Архангельському чоловічому монастирі в Луцьку.

10 вересня

День народження: 55 років тому, 1962-го, – священник Мирон Петрина, настоятель парафії Апостоливі Петра й Павла в с. Хопнів Ківерецького деканату, Почаївської ікони Божої Матері в Луцьку, капелан Волинської обласної дитячої лікарні та настоятель її каплиці Святителя Миколая Чудотворця в Луцьку.

11 вересня

День заснування храму: 10 років тому, 2007-го, – церква Архістратиґа Михаїла в с. Рудня Рожищанського деканату.

21 вересня

День освяти храму: 25 років тому, 1992-го, – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Пустомити Горохівського деканату.

День висвяти: 20 років тому, 1997-го, – протоієрей Ігор Скиба, проректор з навчальної роботи Волинської православної богословської академії, настоятель парафії Великомучениці

Параскеви-П'ятниці в с. Чаруків Луцького районного деканату.

23 вересня

День висвяти: 10 років тому, 2007-го, – священник Роман Мойсей, настоятель парафії Благовірних князів мучеників Бориса і Гліба в Луцьку та Великомучениці Варвари в с. Небійка Ківерецького деканату.

25 вересня

День освяти храму: 5 років тому, 2012-го – каплиця Ікони «Неопалима купина» на території спеціальної пожежної частини в Луцьку.

27 вересня

День визначної події: 5 років тому, 2012-го, – освячення у луцькому храмі Воздвиження хреста Господнього відновленого некрополя Хрестовоздвиженського братства й пам'ятної дошки про вихід у його друкарні першої в місті книги «Лямент» 1628 р.

День народження: 35 років тому, 1982-го, – священник Ярослав Черенюк, настоятель парафії Воскресіння Господнього, Благовірного князя Ярослава Мудрого в Луцьку.

28 вересня

День народження: 35 років тому, 1982-го, – священник Ярослав Музичук, настоятель парафії Введення у храм Пресвятої Богородиці в с. Печихови Горохівського деканату.

29 вересня

День заснування храму: 10 років тому, 2007-го, – церква Благовіщення Пресвятої Богородиці в с. Веснянка Ківерецького деканату.

День народження: 50 років тому, 1967-го, – протоієрей Андрій Сидор, горохівський декан, настоятель парафії Вознесіння Господнього в Горохові.

Щирісердечно вітаємо вас із ювілеями, бо-голюб'язні отці, браття і сестри! Хай Господь благословляє усіх вас на многі і благі літа!

3 вересня – до святинь Володимира-Волинського: собор і монастир Різдва Христового – Юрківська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Пожертва 140 грн.

18-25 вересня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета, очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

Реєстрація – не пізніше як за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Газета «Волинські єпархіальні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошту (виходить раз на місяць). Звертатись: (0332) 72-21-82, hazeta.vyev@gmail.com
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки).

Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.
Звертатись: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, klyuchi@ukr.net

ДИВІТЬСЯ

Відеоанали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970
Передачі на обласному державному телебаченні: «Що каже священник» (виходить раз на місяць) і «Людина духовна» (щотижня). Слідуйте за телепрограмою.
Звертатись: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).
Звертатись: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslavivolyzni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІЗа єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Свідчення про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)

Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 2109. Наклад 2800 пр.
Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор),
протоієрей Віталій СОБКО, Петро САЙКЕВИЧ (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації,
та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsistoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Вице-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – infosluzhba@ukr.net
Сайт pravoslavivolyzni.org.ua – info@pravoslavivolyzni.org.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар Андрій ГНАТЮК – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіальні відомості» – hazeta.vyev@gmail.com

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. klyuchi@ukr.net

Капеланська служба

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння

Тел. (0332) 72-44-64
Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год,
в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

ДУХОВНА ШКОЛА

У ВПБА – ЧЕРГОВИЙ ВИПУСК СТУДЕНТІВ

У Волинській православній богословській академії відбувся випуск бакалаврів і магістрів богословського факультету та регентів церковних хорів – регентського

22 червня урочистості розпочалися з відправи Божественної Літургії у Свято-Троїцькому кафедральному соборі. Її очолив митрополит Хмельницький і Кам'янець-Подільський Антоній (викладач академії). З ним співслужили: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, єпископ Харківський і Богодухівський Митрофан, ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакін,

канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, професорсько-викладацький склад, випускники в священному сані. Відтак владика Михаїл очолив подячний молебень.

Потому в актовому залі відбулась урочиста академія. Вона розпочалася зі вступного слова отця ректора, кандидата богословських наук; вітання прозвучали з уст високопреосвященного

Антонія; слова подяки від імені випускників богословського факультету промовив священник Роман Іваноньків, регентського – Олександра Тоцька.

Наказ ректора про присвоєння кваліфікації та видачу дипломів зачитав секретар вченої ради ВПБА о. Владислав Фульмес. Їх та відзнаки

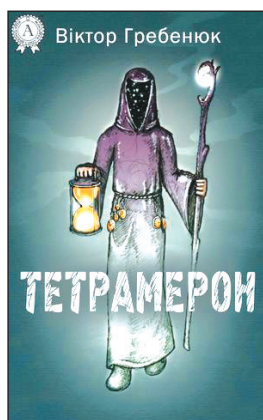
духовної школи вручив випускникам владика Михаїл.

Насамкінець виступив хор регентського факультету і о. Роман Іваноньків, який виконав власну композицію.

Віктор ГРЕБЕНЮК

Світлина інформаційної служби єпархії

РАДИМО ПРИДБАТИ

ХРИСТІЯНСЬКА
ХУДОЖНЯ ПРОЗА –
В ЕЛЕКТРОННОМУ
ВИГЛЯДІ

У Мультимедійному видавництві Стрельбицького (Київ) побачила світ збірка новел «Тетрамерон» Віктора Гребенюка, літредактора інформаційно-видавничого центру єпархії, члена Співки християнських письменників України. Це друге, перероблене видання; перше, паперове, під псевдонімом Брат Віктор вийшло у світ 2012 року в єпархіяльному видавництві «Ключі» та здобуло Премію ім. Агатагела Кримського. Кілька новел із «Тетрамерона» вивчає частина волинських школярів у курсі «Література рідного краю», а одну – інсцензував луцький театр «Гармидер».

Таку книгу можна переглядати на електронних читалках, планшетах, смартфонах, комп'ютерах. Вона нічого не важить, на її виробництво не витрачається деревина; читач може змінювати для себе величину й накреслення шрифту, яскравість.

Щоби придбати електронну книгу, не треба йти до книгарні: її виставлено у більш як сотні інтернет-магазинів по всій планеті. Мультимедійне видавництво Стрельбицького співпрацює з видавничою спільнотою «Андронум» – одним із найбільших у світі супермаркетів електронних книг і партнерською мережею мобільних додатків.

Отже, на сайті Andronum.com знаходите поле пошуку, набираєте в ньому слово «Тетрамерон» і купуєте цю збірку християнських новел Віктора Гребенюка.

АЗИ ПРАВОСЛАВ'Я

СТАРОСТА СОБОРУ РОЗПОВІВ,
ЯК ПОТРІБНО МОЛИТИСЯ

Клірик кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець у чергових випусках телепередачі «Що каже священник» 23 травня і 13 червня розповів про молитву і її значення.

Зокрема, о. Володимир повідав, як навчитися молитись, аби твої слова до Бога було почуто. Розпочинати свій «молитовний досвід» потрібно не самому, сказав душпастир, а перебуваючи в спільноті людей, які вміють це робити, і там, де завжди перебуває Христос, тобто у церкві.

Хто не має досвіду молитви, то, будучи на Службі Божій, прислухайтесь до священника, який читає Євангеліє. Адже ми

стверджуємо, що молитва – це діалог із Господом, тому інколи потрібно не лише говорити, а й слухати. Всевишній говорить з нами через пророків, Біблію тощо.

Господь насправді знає, що нам необхідно. Тому коли ми говоримо: «молюся, молюся, а нічого не змінюється» чи «Бог мене не чує», – це неправда. Бог дає нам те, що може бути для нас корисним, і тоді, коли нам воно потрібно, коли ми щиро просимо. Ми повинні відчувати себе Божою дитиною і приходити в молитві до Господа, «як до Отця, а не наймита», який повинен виконувати всі наші забаганки.

«У першу чергу, в молитві шукаймо Царство Небесне», – наголосив панотець.

Передачі «Що каже священник» вийшли в прямому ефірі державного телеканалу «Нова Волинь» і є спільним проектом єпархіяльної телестудії «Собор» (головний редактор Андрій Гнатюк) та Волинської регіональної дирекції Національної телекомпанії України. Ведуча програми Світлана Павлова.

Переглянути ці та всі інші випуски програми можна на сайті Pravoslavivolyzni.org.ua, у розділі «Відео».

Ольга ВЕРЕМЧУК